Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2002. VII. évfolyam, 3. szám

A TARTALOMBÓL:

Pünkösd – az egyház születésnapja . . . . . .2. old.
Ismerni és szeretni az igazságot . . . . . .3-4. old.
Imaoldal . . . . . .5. old.
Beszélgetés a Beregszászon élő Domonkos-rendi nővérekkel . . . . . .6-7. old.
Pünkösdvasárnap. Urunk mennybemenetele . . . . . .8. old.
Hivatások vasárnapjához
Hogy a jobbik részt válasszuk.
Fejezetek egy domonkos novícia életéből. Mint a mesében... . . . . .9-11. old.
Hírek . . . . . .12-13. old.
Felhívások . . . . . .14. old.
Interjú Majnek Antal megyéspüspökkel . . .15-16. old.
Gálocsi ifjúsági találkozó.
Taizé-i imaóra Ungváron 17. old.
Mária, a hétköznapok megélésének példája . . .18. old.
A Szentlélek a családunkban . . . . . .19. old.
Giotto I. . . . . .20-21. old.
Mese . . . . . .22. old.
Keresztrejtvény, az egyházmegyei hittanverseny eredményei 23. old.
Humor, bibliai vetélkedő 24. old.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Megyesi László (főszerkesztő), Németh Imre ofm., Pápai Zsuzsanna, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Munkácsy M. u. 19.

Engedélyszám:
3T 199

Készült:
a Grafika nyomdájában, Ungváron

Pünkösd – a mennyei öröm földre érkezése

A gyerek-embernek mire van a leginkább szüksége? Szerető, gondviselő Atyára-anyára. Őt ismerte és kapta meg a világ a választott nép által.

Az ifjú ember mit igényel? Jó testvért, megbízható, hűséges barátot! Így közeledik Jézus az ő kedves tanítványaihoz, híveihez! De milyen sorsra jutna a hűtlen, bűnös emberiség? Ott maradna a tékozló fiú elesett állapotában, ha nem fogadna vissza minket az irgalmas Atya, ha nem adja értünk életét a szerető Fiú, és ki nem vált minket a Bűn halálos fogságából.

Ezt az Örömhírt hozza a Feltámadott az ő híveinek: az új élet lehetőségét! Aki meghal önző, bűnös énje számára Krisztus keresztjén, az feltámad ővele egy új életre. Új testet és új vért kap – az utolsó vacsorán. A feltámadás napján Jézus újraéleszti tanítványait a bűnbocsánat lelkével (amikor rájuk lehel) és elárasztja őket hétszer hét nap után, Pünkösdkor az erő és öröm Lelkével.

Érkezését a tűz jelképezte: az egyszerre félelmetesen emésztő, ugyanakkor szeretően melegítő, világító tűz. Ez szállt az apostolokra, és lángra gyulladtak, mint a gyertya: a megszentelő Lélek mutatja jelenlétét, akárcsak régen Ábrahámnak, Mózesnek vagy Illésnek. Most az apostolok beszédére a bábeli nyelvzavarral és szétszéledéssel ellentétes irányú folyamat kezdődik: az emberek összejönnek, mindenki érti Isten üzenetét – a saját nyelvén – és a Szeretet Lelke egységbe vonja őket a Megváltó Jézus elfogadásakor (a közösségnek „egy volt a szíve-lelke"). Ennyi bűnös hirtelen megtérésekor olyan öröm lett a mennyben, hogy ez túlcsordult az apostolokon keresztül minden hívő hallgatóra, és ujjongva dicsérték az Istent. „Isten Országa ... igazság, béke és öröm a Szentlélekben" (Róm 14,17). Így a Szentháromság bepillantást engedett az ő benső életének titkába, amely Igazság, Béke és Öröm!!!

Amikor ezzel telítődnek a Krisztus-hívők, oly boldognak és erősnek érzik magukat, hogy nem félnek már semmilyen veszélytől, és képesek végigjárni a nyolc boldogság kereszt- és örömútját! Szépen fogalmazta Nehemiás próféta: „Az Úrban való örvendezés a mi erősségünk" (8,10). Isten, a soha ki nem alvó tűz előleget hozott az örök boldogságból az őt szeretőknek, akiknek így már minden a javukra válik! Már nem csak remélik, hogy egyszer majd hallhatják: „menj be Urad örömébe" (Mt 25,21), hanem hálásak a bőséges előlegért, akit a beteljesedés zálogául kaptak.

„A feltámadt Jézus láttára öröm fogta el az apostolokat". (Jn 20,20) A halálon győzedelmes Jézust látva örvendeznek, hisz most már biztosan tudják: Jézus az Élet és a Halál Ura – nem kell már félni semmilyen Ellenségtől, hisz térben és időben véges az ő bitorolt hatalma. Ahogy Szent Ágoston írja: „A Sátán olyan veszett kutya már, amely láncra verve szűköl, csak azt haraphatja meg, aki esztelenül megy hozzá és szóba áll vele."

Ez az öröm nem a régi embernek kedélyállapota, amely hullámzó, mint az időjárás – ezt már senki nem veheti el, ez már elpusztíthatatlan öröm. Bizonyítják a bátor apostolok a börtönben, akik a megbotozás után „örvendezve távoznak – mivel méltóknak bizonyultak, hogy Jézusért gyalázatot szenvedjenek."

Aki szép tanúságot tesz Istenről, az átadja az örömtüzet a másiknak, mint az égő gyertya a másik kihunytnak. Ettől múlt el az emmauszi tanítványok reménytelen szomorúsága, és a hit újjáéledésével az Ige lángra lobbantotta szívüket. (Vö. Lk 24,32: „Ugye lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk és kifejtette az írásokat?")

Hiányzik régi életünkből ez az öröm, mint ahogy a bor valamikor a kánai mennyegzőn? Azt üzeni nekünk is, ma is a Szűzanya: forduljunk Jézushoz figyeljünk rá, és „tegyük, amit mond".

Majnek Anta
püspök

Ismerni és szeretni az igazságot

Bár nem értünk mindenben egyet Hegellel, mégis jó a feltámadás utáni napokban felidézni dialektikáját, hiszen az apostolok Jézus által Istenről szerzett tudása a feltámadás után keresi és a pünkösdi Lélek tüzében forrja ki nagy szintézisét. Elmélkedésemben ezúttal megpróbálom az evangélium sorait a hegeli dialektikával összeházasítani, hátha inspirációt nyerünk e talán különös házasságból pünkösd titkának mélyebb befogadására.

Minden szintézis rejtve bár, de hordozza a tézist és az antitézist. Ezt kíséreljük most meg Jézusra értelmezni, és nagycsütörtök, nagypéntek, ill. húsvétvasárnap üzeneteiben fölfedezni pünkösd titkának gyökereit.

Az Atyától küldve Jézus minden nevelő szavával és csodájával a nagy tézist /állítást/ hordozta: a szeretet örök. Az evangélium első olvasásakor talán meglepő, hogy a kezdeti sikerek ellenére mennyire nem tartanak ki mellette az emberek, hogyan szűkül be egyre inkább lehetséges élettere, hogyan kénytelen húsvéthoz közeledve menedékhelyekre visszahúzódni ellenségei elől, s végül hogyan menekülnek mellőle legközelebbi barátai, az apostolok is. Tézise elsőre vonzalmat ébreszt mindenkiben, majd amikor kiderül mindenki számára, hogy mi minden következik a „szeretet örök"-tételből, hogy meg kéne változtatni életüket, hogy minden földi biztonságérzet fölé kéne helyezni az Atya iránti bizalmat, hogy a bűnt alázattal be kéne ismerni, majd elhagyni, s eközben mindenkinek, még a rosszakaróknak is meg kéne bocsátani a jézusi tétel iránti érzésvilág mintha lelki pólus-átrendeződésen menne keresztül, s a vonzalom taszító erővé változna. Azt hiszem, ráérezhetünk, hogy Jézus számára korántsem könnyű ezt a kezdetben tündöklő, majd az emberi közömbösség miatt elszürkülni látszó tézist a végsőkig magában hordoznia. Ennek igazi terhét lelkének mélyén cipeli, s mivel egyrészt az evangéliumok nem lélektani leírások, másrészt aligha beszélt Jézus lelki sebeiről apostolainak, talán csak a sorok között olvasva sejthetünk rá, hogy mi minden mozgathatta Jézust, mikor az utolsó vacsorán éppen a kenyér került keze ügyébe. Milyen érdekes volna olyan evangéliumi leírásokat olvasni, hogy pl. mikor Jézus szembesül sikertelenségével, elgondolkodik, hogy vajon jól beszélte, valóban úgy volt-e az emberek között, hogy azoknak reális esélyük nyílhatott tézise elfogadására. Vagy legközelebb jobban kell fogalmaznia? „Emészthetőbbnek" kell lennie? Nekünk, igehirdetőknek, akik sokat küszködünk ilyen irányú gondolatokkal, megnyugtató lenne néhány ilyen beszámoló, de ilyesmiről nem ír az evangélium. Ír azonban arról, hogy mikor Jézus lehetőségei teljesen redukálódnak, összehívja barátait egy vacsorára, ahol újra tündökletes lesz üzenete, mikor kezébe veszi a kenyeret és megtöri. Mintha maga Jézus is belátná, hogy a jó lényege

itt a földön nem abban áll, hogy látványosan legyőzze a rosszat, hanem hogy bármilyen körülmények között is marad ereje pusztán létezni, hordozni a tézist akkor is, mikor a másik oldalon álló erők /az antitézis, vagyis a tagadás/ hatásai felerősödnek, már-már egyedüli uralmuk alá akarják vonni a mindenséget. Talán ezért is lett Ő maga kenyérré, lemondva a szó talán megnyerő, mégis kétélű eszközéről, lemondva a cselekedet hitelt adó, de maga ellen fordítható erejéről, de nem mondva le arról, hogy puszta létezésével táplálék legyen, olyan „anyag", mely a „szeretet örök"-tézis fizikai vetülete, és mind fizikai, mind szellemi értelemben emészthetővé váljon mindenki számára. Jézusban ez a hit élhet, s ennek a hitnek erejéből teremtheti újjá a kenyeret. Csöndességében, visszafogottságában is diadalmas az utolsó vacsora estéje, mondhatnánk a tézis néma diadala. De mihelyt kimondjuk, látjuk, hogy az antitézis /vagyis az állítás tagadása/ már jelen van, s Júdás képében asztalhoz telepedett a Mesterrel. Kompromittáló jelenléte elegendő ahhoz, hogy a tagadás oldalát teljes ideológiai és fizikai harci eszközeivel felvonultassa az Olajfák hegyére. A „szeretet örök"-tézis és a „mégsem az, mert utunkba áll és elpusztítjuk"-antitézis így néz farkasszemet akkor éjszaka, és másnap, nagypénteken. Persze, hogy a tézis nem akar az antitézis eszközeit használva harcolni, hiszen akkor önmagát tagadná meg, persze, hogy Jézus, miután józanul, szép szóval kimondta az igazságot, s nem értették meg, hallgat, persze, hogy a Bárány megint tehetetlen a farkasokkal szemben. Persze, hogy eleve esélytelen a Bárány számára farkasszemet nézni farkasokkal. Mintha helyettük is szégyellné magát, lesüti szemét, mint aki ráérez, hogy az ellenfél csak erre vár, megkönnyíti helyzetüket, így már gátlások nélkül agyonverhetik.

Jézus tudott arról, ami rá várt, s ez a tudása már a Getszemáni-kertben a lélek sebeit jelenti számára, mely vérveríték formájában üvölt fel az Atyához, előre jelezve nagypéntek fizikai sebeit, melyeket ostor, tövis és lándzsa mért rá. És bár Jézus lelkének-testének ezer sebéből vérzik föl a kereszten, a benne még mindig sérületlen tézis /vagyis a szeretet örök/ mozgatja ajkait: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit tesznek." Íme, a kereszten világossá lett, hogy Jézusból sok mindent el lehet pusztítani, de tulajdonképpeni lényegét, a tézist mégsem, s a helyzet megérett arra, hogy a tézis-antitézis /hegeli terminológiával/ megszüntetve-megőrzi egy magasabb szintű formában, a szintézisben visszaköszönjön. Így válnak gondolatmenetünkben a feltámadás utáni jelenetek a szintézis világává, mely világ tökéletesen új valóság, mégis bennfoglaltan hordozza a tézis-antitézis jegyeit.

A feltámadás után Jézus megjelenve apostolainak nem szemrehányást tesz, nem azért jön vissza, hogy a „rosszak" elnyerjék méltó büntetésüket, hanem azt mondja: „Békesség nektek, én vagyok, ne féljetek!" /Ez a korábbi „a szeretet örök"-tézis nyoma./ De milyen érdekes, hogy Tamás apostolnak ez még nem elég a hithez. Ő a sebeket akarja látni-tapintani, vagyis az antitézis nyomait, mivel szerinte az a valaki csak akkor lehet ugyanaz a Jézus, akit megismertek, ha magán hordozza a szenvedés nyomait. S a sebek, melyek korábban csaknem elviselhetetlenek voltak Jézus számára, ezúttal tündökölnek. Már nem úgy fájnak, mint amikor /az antitézis szakaszban/ kapta őket, de megszüntetve-megőrződtek. Ez a tapasztalat, vagyis a béke-köszöntés és a sebek egyszerre való jelenléte kell ahhoz, hogy húsvéti hitre támadjanak az apostolok. S ezt a nagy szintézist hordozza a feltámadt Jézus: minden igazi szeretet halálos jellegű, de minden halálos jellegű szeretet egyben új élet jellegű.

Az apostolok a Feltámadottal való találkozásban felismerik ezt az igazságot, de még várniuk kell a Lélekre, aki feltétel nélküli önátadásra hangolja őket. Mert nem elég felismerni az igazságot, az igazságot meg is kell szeretni, mindenkor, minden más szempontot alá kell vetni, egészen a halálig. A pünkösdkor elküldött Szentlélek az, aki megtanítja az apostolokat ismerni és szeretni az Igazságot, s így lesznek képessé arra, hogy az egész világ előtt ellenállhatatlanul hirdessék a megfeszített-feltámadt Krisztust, táplálva az eucharistiával azokat, akik azt éhezik.

Tamás apostol pedig nem annyira „hitetlen Tamás", inkább mindannyiunk szószólója, aki ki meri mondani mindannyiunk kétségeit. Mert bennünk is egyszerre van jelen tézis és antitézis, hit és hitetlenség, mi is küszködünk önmagunk gyengeségeitől, s az egymástól kapott sebektől, állandó megkísértettségben élve bizonytalankodunk, azt gondoljuk, talán nincs is értelme radikálisan elköteleződni az evangéliumi szeretet mellett, hiszen akkor mégsem sikerül kikényszerítenünk a világtól a „magunk jussát". Elvileg nem vitatjuk Jézus művét, az igazságot felismerjük, de szeretni még nem tudjuk igazán, félünk a túl nagy kockázattól, hogy életünket rátegyük. A pünkösdi Lelket befogadva viszont képesek vagyunk mi is felismerni és megszeretni a feltámadt Jézust. Ha nem is úgy, mint az apostolok, de úgy bizonyára, hogy felfedezzük: körülöttünk is vannak olyan emberek, akiken sok sebet ejtett az élet, sebeikkel bár nem hivalkodnak, mégis időnként megmutatják, jelül, szelíd jelenlétükből pedig megérezzük, hogy már mégsem úgy fájnak azok, ahogy szoktak, hiszen nem bosszúról és megtorlásról, hanem kiengesztelődésről és békéről szólnak a sebek viselői. Ezekben az emberekben jár-kel közöttünk a Feltámadott, hogy felismerjük és megszeressük a nagy szintézis világát, hogy bennünk a hit-hitetlenség harca a hit javára dőljön el, s eközbeni gyötrődéseink, melyek hátterében a tézis-antitézis lelkünkben való gigantikus küzdelme húzódik, kikristályosítsa bennünk is a magasabb szintű életet Istenben.

-kliat-

Három dolog nélkülözhetetlen a kísértések elleni küzdelemben: az ima, hogy világosan lássunk, a szentségek, hogy erősek maradjunk, és az éberség, hogy megelőzzük őket.

Ha az ördög tönkre akar tenni valakit, azzal kezdi, hogy nagy ellenérzést kelt benne az imádság ellen.

Vianney Szt. János

Vágvölgyi Éva

Bálványimádás

Kialakítunk egy képet magunkban:
A világról, Istenről, a másik emberről.
És ezt a képet akarjuk megtalálni.
S bár először látszólag
A belső kép és a valóság egybeesett,
A megismerésben lassan kiderül,
Hogy a kép mégsem ugyanaz,
Mint amit tapasztalunk.
Szörnyen nagy a csalódás:
Másmilyen a világ,
Mint amilyennek hittük.
Istenről azt képzeltük,
Ilyen meg ilyen,
S kiderül, hogy nem.
A másik emberről is
Van egy kép bennünk:
Ennek, annak, amannak látjuk,
S lám, nem olyan.
Itt jön a nagy kérdés:
Kit választok?
A bálványt, vagyis a képet,
Vagy a valóságot?
Ha a világ nem olyan, mint képzeltem,
Nem kell.
Ha Isten nem olyan, mit képzeltem,
Nem kell.
Ha a másik ember nem olyan, mint képzeltem,
Nem kell.
A bálványban az a baj,
Hogy benne a képet választjuk
Az élő valóság helyett.
Amikor a bálványt választjuk,
Megpróbáljuk hozzáalakítani a valóságot,
Amiből menthetetlenül
Pusztítás és rombolás,
Az élet megrongálása, kioltása lesz.
A valóság önmagamban alkotott képét választani
A valóság helyett
Annyi, mint a bálványt választani.
A bálványt választani annyi,
Mint a halált választani.
„Aki a mennyek országát nem úgy fogadja,
Mint ez a gyermek...“
Aki a valóságot nem úgy fogadja,
Mint a gyermek,
Előítélet és nyitottság nélkül,
Aki önmagát választja
A valóság helyett,
Az önmagát ítéli el.

Reményik Sándor

A szőnyeg visszája

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Őrülten alkotott s vakon.

De aztán balzsamként megenyhít
Egy drága Testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt,
S most már a mennynek angyala:

„A világ Isten-szőtte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha – legszebb perceinkben –
A színéből is – valamit.“

Mi legkönnyebben Mária útját tudjuk követni: átadjuk magunkat Isten akaratának, igent mondunk rá, életünk értelme és célja: Isten szolgálata. Máriának különleges, egyszeri és ismételhetetlen feladatot adott az Isten: benne, az ő testében kapott emberi testet a Fiúisten, mikor gyermekként világra hozta. Mi testben nem szüljük világra Jézust, de lélekben bizony újra és újra világra hozzuk mi is, minél hasonlóbbakká válunk Jézushoz.

Legyetek mindig készenlétben az ördög támadásaival szemben! Várhatjuk-e tőle, hogy nem kísért meg minket, aki attól sem riadt vissza, hogy Krisztust megkísértse?

Máriát a „Sátán ostorának“ nevezik, mert nem tehet tönkre egyetlen embert sem, aki az Istenanyánál keres menedéket.

Szarovi Szerafim

Áldott légy, isteni Lélek, a világosságért, amelyben részeltetsz bennünket, s amelyet szeretetreméltó éberséggel nem engedsz homályba hanyatlani! Segíts bennünket, hogy mindig különbséget tudjunk tenni az igaz és a hamis, az igazságos és igazságtalan között!

Jézus szavai szerint szemünk legyen tiszta, hogy testünk, vagyis cselekedeteink, vágyaink és gondolataink világosságnak örvendjenek; s ments minket, isteni Lélek, attól a tekintettől, melyet Jézus gonosznak nevez, s amely az egész testet homályba borítja!

Ó, Mária, méhednek gyümölcse tőled fájdalmak nélkül született; minket, fogadott gyermekeidet szívedbe akkor zártál, amikor azt tőr járta át. S te, Mária, kegyelmek szétosztója, most szeretsz bennünket. Hogy is ne számítanánk nemes szíved szerelmére, amikor tudjuk, hogy üdvösségünk végett Jézusod áldozatánál jelen voltál? Anyai gyöngédséged bizonyságát hányszor mutattad meg nékünk, ki az irgalmasság királynője, bűnösök menedéke s minden nyomorult fáradhatatlan védelmezője vagy! Ó, Anya, méltóztass most is vigyázni ránk!

Dom Prosper Guéranger

Beszélgetés a Beregszászon élő Domonkos-rendi nővérekkel

Majnek Antal püspök atya meghívására 2001. augusztus 26-án Magyarországról Beregszászra érkezett három Domonkos-rendi nővér, hogy elvállalják a beregszászi katolikus leánykollégium vezetését. A kollégium vezetésén kívül még nagyon sok mindennel foglalkoznak, de erről majd bővebben hallhatunk a beszélgetés során.

– Most először is arra kérném a nővéreket, hogy mutatkozzanak be, mondjanak pár szót az eddigi életükről.

A bemutatkozást Ármella nővér kezdi.

– 1949-50-ben léptem be a rendbe. Ekkor még nem oszlatták fel a szerzetesrendeket. Hat hónapig jelölt, majd ugyanennyi ideig novícia voltam. De a fiatalokat, köztük engem is, kis időn belül hazaküldtek a rendből, mert megtudták, hogy a fiatal szerzeteseket Szibériába akarják hurcolni. Szüleimet, otthon, kuláknak nyilvánították, így hát én lettem a családfenntartó. A társadalombiztosításnál kezdtem el dolgozni, de emellett titokban hitoktattunk. Emiatt házkutatást rendeztek nálunk, és Hódmezővásárhelyről áthelyeztek Szentesre. Majd Szegeden lettem főkönyvelő. Nagy félelemmel és örömmel teltek ezek az évek. Félelemmel, mert féltünk az ÁVH embereitől, akik állandóan a nyomunkban voltak, és örömben, mert megtapasztaltuk, hogy Isten velünk van, mert a gondviselésnek köszönhetően mi mindig mindent előre tudtunk, tudtuk, hogy mikor hol kell lennünk, és hogy mikor mit kell mondanunk.

1990-ben Hódmezővásárhelyen megindult a novíciátus egy családi házban, ahol egy nővér lakott. Ezek után magistra voltam, majd házfőnök Budakeszin, és 2001. augusztus 26-tól itt vagyok Beregszászon.

Ármella nővértől Jolánta nővér veszi át a szót. Ő is elénk tárja röviden az eddigi életét.

– Vallásos családban születtem, nyolcan voltunk testvérek, és hároméves koromtól mindennap jártam templomba. 1952-53-ban kezdődött a hivatásom. Egy szentbeszéd alkalmával hallottam Árpádházi Szent Margit Domonkos-rendi nővér életéről, és ez annyira megfogott, hogy elhatároztam, hogy én is úgy szeretnék élni, ahogy ő élt.

Ármella nővér nagyon jó ismerőse volt a családunknak, és egyszer édesanyám egy beszélgetésük során megemlítette neki, hogy én is Domonkos-rendi apáca szeretnék lenni. Miután ezt Ármella nővér megtudta, többször találkoztunk, és ápolta a hivatásomat. Ármellában eközben felvetődött a kérdés, hogy ilyen társadalmi helyzetben miért ad az Isten hivatást, de arra a következtetésre jutott, hogy ha ad, akkor azt nem szabad hanyagolni. Ármella beszélt nekem a kolostori életről. Közben megismertem egy Domonkos-rendi atyát, és letettem mellette a fogadalmat a szemlélődő ágban (ez ideiglenes fogadalom volt). Újrainduláskor, 1983-ban már az apostoli ágban tettem le az örökfogadalmat. De közben 37 éven keresztül ápolónőként is dolgoztam. 1991-ben megkaptuk Szombathelyen a zárdát és elkezdtük a kolostori életet, 1995-ig ott éltem, utána pedig Hódmezővásárhelyen. 2001. augusztus 26-tól pedig már Beregszászon hitoktatok az általános iskolában, a cigányoknál, valamint ügyelek a novíciákra.

Most pedig Filoména nővért kérdezzük:

– Mit tud nekünk mondani eddigi életéről?

Nem vallásos családból származom. 10 éves koromig jártam hittanra, akkor megbérmálkoztam, és nem foglalkoztam tovább a hitemmel. 17 éves koromban nagyon erős halálfélelmem volt, és ennek hatására visszafordultam a hit felé, mert arra még emlékeztem, hogy a templom megnyugvást ad az emberek számára. Közben rájöttem, hogy már a Miatyánkot is elfelejtettem, és ezt nagyon szégyelltem.

Templomba járás alkalmával elmentem egy atyához, akivel hosszú ideig beszélgettem, és ezek után gyónni is rendszeresen hozzá jártam. Ekkortájt ápolónőként egy kórházban kezdtem dolgozni, de még mielőtt dolgozni kezdtem volna, már éreztem a szerzetesi élet iránt való hivatási készséget magamban, de az atya, akinek elmeséltem, hogy be szeretnék lépni az akkor éppen Pécsett újjáalakult rendbe, azt mondta, hogy még várjak ezzel, és így mentem el dolgozni. Idővel elvégeztem a teológiát, ifjúsági közösségbe jártam, és 25 évesen úgy éreztem, hogy most már választanom kell, hogy mi is akarok valójában lenni, családanya vagy szerzetes. Nagyon sokat imádkoztam is a hivatásért. Elolvastam a szerzetesekről szóló könyvet, és két rend volt, amit kiválasztottam; a ferences és a Domonkos-rend.

És végül döntöttem, 1994. szeptember 22-én beléptem a Domonkos-rendbe, mert azt találtam hozzám legközelebb állónak. Az első év, a jelölt idő, volt számomra a legnehezebb, de miután ezen túljutottam, 1999-ben már letettem az örökfogadalmat. Közben elvégeztem a tanítóképzőt, és 2001. augusztus 26-tól én is itt élek Beregszászon, a rendtársnőimmel együtt.

– És végül, de nem utolsósorban, megkérem Veronikát, aki novícia, hogy mondjon ő is pár szót magáról.

A családom nem vallásos. 11 évesen kezdtem el hittanra járni, és 12 évesen kereszteltek meg. A nővéreket akkor ismertem meg, amikor gimnáziumba jártam. Egyszer meghívtak magukhoz a közösségükbe, és azután már minden programjukon ott voltam, amit szerveztek, de nekem akkor még eszem ágában sem volt szerzetesnek lenni. Igaz, 11

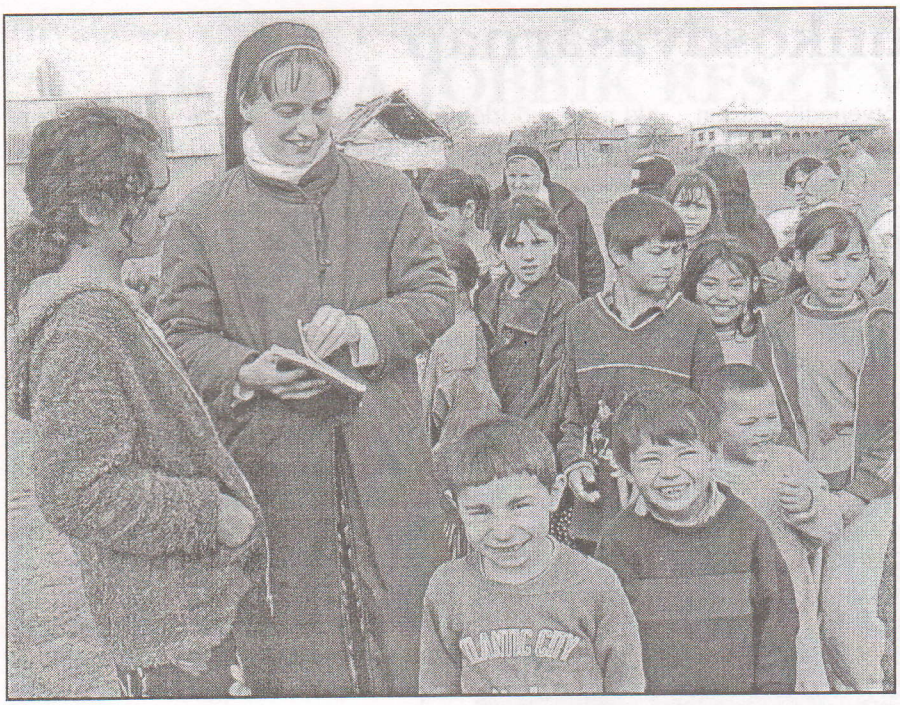

éves koromban volt valami bennem, valami szerzetesi gondolat, de azt gyorsan elhessegettem. Viszont amikor Filoménáék az első fogadalmukat tették, úgy éreztem, hogy egy hatalmas adag szeretetet kaptam. Újra feléledt bennem a 11 éves koromban érzett vágy a szerzetesi hivatás iránt, de tiltakoztam ellene, mert szerelmes voltam, és úgy gondoltam, hogy az úgy jó, annak úgy kell lennie. A Miatyánkot úgy kezdtem el imádkozni, hogy a „legyen meg a Te akaratod" részt kihagytam belőle. Nagyon nehéz időszakon mentem keresztül. Nagy zajt próbáltam csapni magam körül, hogy ne kelljen válaszolnom a hívásra. De jött a „Legyen meg a Te akaratod", és elkezdtem sűrűbben járni a nővérekhez. De még nem akartam szerzetesnő lenni, mert csak a domonkos nővéreket ismertem, és ezért elolvastam mindent más szerzetesrendekről, és el is mentem hozzájuk, de mégis úgy éreztem, hogyha haza akarok menni, akkor mindig a domonkos nővérekhez megyek. Így érettségi után beléptem a rendbe. A családom elfogadta a döntésemet, mint felnőtt döntést, és nem akadályoznak semmiben. Mellettem állnak.

A jelölt időmet Ármella nővér szárnyai alatt töltöttem. A két év novíciátusból egy évet Szombathelyen voltam, most, a második évben pedig a rendházakat járom, amit nagyon szeretek.

– Mióta van kapcsolatuk Kárpátaljával?

– Közülünk Filoména nővér az egyetlen, aki 2001. augusztus 26-ika előtt már járt itt, mi még csak most vagyunk itt először.

– Miután megtörtént a bemutatkozás, szeretném megkérdezni, hogy milyen céllal jöttek Kárpátaljára?

– A célunk nem más, mint segíteni az itt élő magyarokat, hogy megmaradjanak magyarságukban, hitükben és erkölcsükben. Fő feladatunk a kollégium vezetése, valamint a lányok kereszténységbe vetett hitének ápolása.

– Hogyan látják az egyházközség helyzetét?

– Az tény, hogy sokkal több ember jár templomba, mint Magyarországon vagy más nyugati országban, és sokkal többen érzik azt, hogy szükségük van az Istenre, mint másutt. De itt is megvan a veszélye annak, hogy az emberek az anyagi világ bűvkörébe kerülnek, és ha ez megtörténik vagy már megtörtént, akkor megkezdődik a hajsza, és csak a pénzszerzés fogja kitölteni a napjaikat, és nem marad idejük az Istenre. Ez történt a nyugati, fejlett országokban is, de ha megfigyeljük az ott élő embereket, akkor láthatjuk, hogy hiába van meg mindenük, ami a jóléthez kell, nem lehet róluk elmondani, hogy határtalanul boldogok, és ez azért van, mert a pénz utáni hajsza következtében az Istennek nem maradt hely az életükben, elfeledkeztek róla. Ezért az ő példájukon okulva kell nekünk megtanulnunk azt, hogy Istent kell első helyre tennünk az életünkben, és csak utána jöhet a többi dolog, ami szükséges a földi élethez.

– Mik voltak az első tapasztalataik?

– Az első tapasztalatunk nagyon kellemes volt. Sohasem felejtjük el azt a kitörő örömet, amellyel a lányok fogadtak bennünket, holott mi akkor még teljesen idegenek voltunk a számukra.

– Hány lány van a kollégiumban, és milyen a kapcsolatuk velük?

– 18-an vannak. Minden este együtt imádkozunk és szerdánként közös hittanórát tartunk. A kollégiummal kapcsolatban a tapasztalataink nagyon pozitívak.

„Ez egy jó kis csapat, jó velük imádkozni és együtt élni."

– Mivel foglalkoznak a kollégium vezetésén kívül?

– Foglalkozunk hitoktatással az iskolákban és a plébánián, valamint kijárunk Beregújfaluba is hitoktatni, a cigányokhoz. Ezenkívül segítjük a rózsafüzér-társulat működését a plébánián, és ellátogatunk a hittanosaink családjaihoz is, hogy megnézzük, nincs-e valamelyiküknek szüksége segítségre.

– Van-e valami jellegzetessége a közösségüknek?

– Igen. Mégpedig az, hogy Jézus életének példáját szeretnénk bevinni saját életünkbe, és ezáltal szeretnénk mindenkit közelebb vinni az Istenhez.

– Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést.

Csani

Pünkösdvasárnap

Jézus Krisztus a feltámadása utáni ötvenedik napon Szentlélekkel járja át, újítja és erősíti meg övéit. Az Egyház Lelke, az Igazság Lelke, aki elvezet bennünket – az egész Egyházat – „a teljes igazságra" (Jn 16,13). A Szentlélek a harmadik isteni személy, az Atyával és Fiúval valóságos Isten.

„Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna... Majd lángnyelvek lobbantak, leereszkedtek mindegyikükre. Mindnyájan elteltek Szentlélekkel, s különböző nyelveken kezdtek beszélni..." – így kezdi a Szentírás a pünkösdi csoda leírását. De a legkülönösebb e napon az apostolok átalakulása volt. Ők három éven át együtt voltak Jézussal, hallották tanítását, látták csodáit. S mégis telve voltak értetlenkedéssel: halálakor otthagyták Őt és elfutottak, feltámadását nem akarták elhinni. Bizonytalanságuk akkor sem múlt el, amikor meggyőződtek arról, hogy él. – S ugyanezek az apostolok most egyszerre félelem nélkül a nép elé léptek, s hirdetni kezdték Krisztust. (ApCsel 2,1)

Pétert és Jánost röviddel később letartóztatták Krisztusért. Ekkor kiszabadultak ugyan, de csakhamar a többi apostollal együtt újra elfogták és megbotozták őket. Azután általános üldözés tört ki Krisztus követői ellen. Jakab apostolt kivégezték, Pétert elfogták. De Pétert és az apostolokat mindez nem riasztotta vissza. Krisztus utasítása szerint elindultak a világ négy tája felé, hogy hirdessék az örömhírt. A kor viszontagságos utazási viszonyai között is eljutottak Kis-Ázsiától Észak-Afrikáig és Hispániától Indiáig. Életüket mindnyájan vértanúhalállal fejezték be (János kivételével), de még halálukban is tanúskodtak Krisztusról.

Megdöbbentő szavuk ereje és bölcsességük. Különösen, ha tudjuk, hogy egyszerű halászemberek voltak, akik ráadásul mindeddig alig értették meg Jézust. És most mintha lángra gyújtotta volna őket a pünkösdi tűz. Egyszerre értenek...

Jézus megtestesülése és földi élete által testvérünkké lett, az Atya gyermekeivé tett bennünket. De a Szentlelket, a harmadik isteni személyt csak halála árán, illetve pünkösdkor kaptuk meg. S csak a Lélek által kapcsolódtunk be teljességgel Krisztus életébe, a Szentháromság életébe. Ezért változott meg pünkösdkor az apostolok élete. Ezért kaptak új erőt és bölcsességet.

A katolikusok általában tudják, hogy a Szentlélek Krisztus halála és feltámadása által kiáradt Krisztus követőire, kiáradt az Egyházra. De az nem ismeretes mindannyiunk számára, amit az újabb teológia hangsúlyoz, hogy a Lélek működött már Krisztus eljövetele előtt is, és működik a katolikus Egyház, illetve a kereszténység látható keretein kívül is.

A Szentlélek öröktől fogva él és működik a Szentháromságban. A Szentírás úgy beszél róla, mint Isten teremtő, megújító, személyes erejéről. Ott van a teremtésnél, és mindenütt, ahol valami új jön létre, ahol a történelem és az ember túlszárnyalni igyekszik önmagát. A történelem nagy előrevivői, a bírák, a próféták és maga a Messiás, mind a Lélek által fogtak művükhöz. A Lélek az, aki a „végső időben" (az Újszövetségben) megújítja Isten választottjait: új szívet és új lelket ad beléjük. A Lélekből fakad a természet „sóvárgása" is, és általa éri el a természet azt, ami után sóvárog: Isten fiainak szabadságát az Egyházban.

A Szentlélek sajátos teljességgel árad ki „minden emberre" (Jo 3, 1). A Szentírás azt mondja, hogy a megváltás kegyelmei minden emberre kiáradtak (2 Kor 5,18-19; Kol 1,20; 1Tim 2,4), s ez azt jelenti, hogy a Szentlélek (a kegyelem) árad ki minden emberre, s így érthető a II. Vatikáni Zsinat tanítása is, amely szerint Isten kegyelme, illetve a Lélek „ott fúj, ahol akar," nemcsak a katolikusokban vagy a keresztényekben, hanem minden jóakaratú ember lelkében működik. (Egyház a mai világban 22; Az Egyházról 16; Az ökumenizmusról 4; A nem keresztény vallásokról 2.)

„Várjátok a Szentlelket!" – mondta Jézus apostolainak. Erre figyelmeztet bennünket is az Egyház. A mi várakozásunk más, mint az apostoloké, mert a Szentlélek már eljött. Mégis várnunk kell Őt! Kérnünk kell, hogy fejlessze mustármagnyi hitünket, hogy izzítsa fel bennünk a kegyelem pislákoló parazsát!

Odri

Urunk mennybemenetele

Jézus Krisztus, az Isten Fia Húsvét után a negyvenedik napon befejezve küldetését, visszatér Atyjához, „hogy helyet készítsen övéinek". Helyet készített neked is, tieidnek is. Ha most kellene menned, mennetek, tiéd, tieidé lenne-e az a hely? Az Atyához visszatérő Jézus önmaga helyett tanítványait küldi a világ minden tájára, akik a Szentléleknek megnyílt lélekkel hirdetik az Evangéliumot. A Lélek ajándékát mindenki megkapja, aki engedi, hogy Isten működjön benne és általa. A Pünkösdi Lélek fogadására a pünkösd előtti kilenc napon Szentlélek-kilenceddel készülünk.

A Szentírás többféleképpen írja le Jézus mennybemenetelét. Egyik helyen így: „Szemünk láttára fölemelkedett és felhő takarta el őt szemünk elől." (ApCsel 1,10) Vagy így: „Fölment a mennybe, és Isten jobbján foglalt helyet." (Mk 16,20) Ezek a leírások arról tanúskodnak, hogy a feltámadott Jézus él a mennyben – együtt az Atyával és a Szentlélekkel. A kifejezés, hogy „Isten jobbján foglal helyet" jelzi, hogy Jézus egyenlő az Atyával. A „felhő" és a „feltámadás" is jelképek, amelyek a mennyország isteni fenségét akarják jelezni. Ezekkel a képekkel a szentírók azt akarták tanítani, hogy Jézus nem ment el, hanem itt maradt velünk. Hiszen a mennyek országa köztünk van. (Úgy is mondhatnánk tehát: Jézus „átment" a mennybe.)

Hivatások vasárnapjához

HOGY A JOBBIK RÉSZT VÁLASSZUK

Fiatal papjaink kirándulás közben

Minden hívő keresztény tudja, hogy hivatása – eljutni az életszentségre. Azonban e mellett az általános és közös hivatás mellett mindenki kap egy egyéni hivatást is, amit az Isten az életszentségnek egy sajátos, csak rá jellemző útjaként jelöl meg. Ennek a hivatásnak a betöltésével jut el az ember az üdvösségre. Úgy is mondhatnánk, Isten „befödi" előttünk az utakat, amelyek máshová vezetnek, és csak egy utat hagy nyitva, azt, amin az Ő akarata szerint futhatunk, pályánkat bejárva. Érdekes dolog ez, már csak azért is, mivel az üdvösségtörténetből tudjuk, hogy az ember a teljességre lett teremtve, és nem a részre. Úgy érezzük, szeretnénk mindent kipróbálni, mindent teljesen megismerni, megtanulni. Szívünk álmai a teljességről szólnak, de tudjuk, hogy véges földi életünk bizonyos keretek és korlátok közt zajlik. Hallatlan feszültséget okoz ez az emberi lélekben. Egyetlen megoldás marad – valahol meg kell találni azt a részt, ami a miénk! Viszont ha megtaláltuk, a többiről valamilyen értelemben le kell mondani. Ez egy szép, de ugyanakkor megrendítő és fájdalmas tapasztalata az embernek. El kell döntenem, hogy a sok lehetőség közül melyiket válasszam. Ha nem tudok választani, a legrosszabb marad, mivel nem választottam semmit. Viszont azt se mondhatom, hogy most ezt választom, legközelebb a másikat, mert csak egy életem van, és ezt az életet csak egy választásra tehetem rá. Jézus mondja az evangéliumban: „Mária a jobbik részt választotta". Ebből is kiderül, hogy részek közül kell választanunk. Igen fontos, hogy a jobbik részt válasszuk. Nem másokhoz képest a jobbikat, hanem saját lehetőségeink közül azt a legjobb részt, amit Isten iránti szeretetünk diktál.

Pál üzeni levelében Archipposznak: „Figyelj arra a szolgálatra, amely osztályrészed lett az Úrban, hogy azt betöltsd (Kol 4,17)." Mi is szolgálatot kaptunk az Úrban, amit be kell töltenünk. Így teljesíthetjük hivatásunkat, hogy egykor Isten szeretete által részesüljünk a teljességben – magában Istenben, amire szívünk annyira vágyik. Ebben példát mutatott nekünk Krisztus, hiszen amikor emberré lett, ő is egy részt választott: „Mindenben hasonló lett hozzánk, a bűnt kivéve." Mindenkihez nem lett hasonló mindenben, hisz nem volt öreg, nem volt beteg, nem volt édesanya vagy édesapa. Abban lett hasonló hozzánk, hogy miként nekünk az emberség sok gazdag lehetősége közül egy rész adatik, ugyanúgy Neki is csak egy rész adatott. És mint tudjuk, nem is a legkülönb. De vállalta azt, sőt abban el is égett, bele is halt. Hol tudom az életemet odaadni, hol éghetek úgy el, hogy annak értelme is legyen? Sajnos, sok ember értelmetlenül hal meg. Azért nem érdemes meghalni, hogy az országúton még két kocsit megelőzzek. De azért, hogy szolgálatomat betöltsem, élni is, meghalni is érdemes. A hivatás életünknek és halálunknak is értelmet ad. Olyan hivatást nem találhatok, ahol nem kell meghalnom, viszont olyat igen, ahol halálomnak is értelmet tudok adni.

Nem biztos, hogy egy hivatás azonos egy életpályával. Manapság tanúi vagyunk annak, hogy a világ olyan helyzeteket produkál, ahol egyik napról a másikra szakképzett, hivatásukat szerető és jól teljesítő emberek az utcára kerülnek. Jobbik esetben azt a tanácsot kapják, hogy képezzék át magukat másik foglalkozásra. Ebből is kitűnik, hogy nem egy szakma, nem egy foglalkozás a hivatás. Ezeknek az embereknek az a hivatása, hogy több foglalkozás közt hánykolódva teljesítsék Isten akaratát.

Hivatást választva az ember egy bizonyos készület után elérkezik a döntéshez. Ahhoz az életre szóló döntéshez, amely többé-kevésbé visszavonhatatlan. A pszichológusok kutatásai szerint az ember nem képes meghozni olyan döntéseket, amelyek életre szóló kötelezettségek betartásával járnak. Az emberi képesség, hogy megértse önmagát és az őt körülvevő világot – a lélektan tudósai szerint – korlátolt. Minden döntésünket egy igen szűk területen hozzuk meg, amely, előfordulhat, hogy kiszélesedik, hiszen személyiségünk fejlődése és növekedése sohasem áll meg. A szakembereknek igazuk lehet: senki sem kötelezheti el magát egy életre. De ha olyan választásról van szó, ahol Istené a főszerep, akkor nem az a kérdés, hogy mire képes az ember, és mire nem, hanem az: meddig terjed Isten ereje. Az pedig végtelenül messzire terjed. Az Ő erejébe vetett bizalommal kötelezték el magukat egy életre egymás-

nak fiatal lányok és fiúk. Más fiatalok Isten kizárólagos szolgálatára tettek fogadalmat mindörökre. Nem tévedtek. Életük igazolta, hogy jó helyre fordultak bizalommal. Ők bizonyítják, hogy Isten kész elkötelezni magát az ember mellett valami különleges hivatásban, legyen az házasság vagy papi, szerzetesi élet.

Érdekes érzés volt mindnyájunknak, akik a papi hivatás mellett döntöttünk, először átlépni a szeminárium küszöbét. Különböző környezetből jöttünk ide. Közülünk többen vallásos légkörben nőttek föl, ahogyan jómagam is, míg mások elkereszténytelenedett környezetből szakadtak ki. Jöttünk világi és egyházi gimnáziumokból, az esztergagép mellől, főiskoláról, egyetemekről. Az első napokban még nem látta mindegyikünk világosan a papság lényegét, csak azt tudtuk biztosan, hogy Jézus hív. Ennek természetes következménye volt a kezdetben többször is előforduló bizonytalanság, megingás. Azonban az imádságból és a napi szentmisékből nagy erőt tudtunk meríteni. Immár az első év végéhez közeledve boldogan látjuk, hogy egyikünk se gondolta meg magát. Harminckilencen kezdtük, és előreláthatóan ugyanannyian fogjuk befejezni a szemináriumi első évet.

Hivatásunk Krisztusban egységes, mégse sablonosítható. A hivatáson belül is egyéniségekre, érett személyiségekre van szükség, és mindenkinek meg kell találnia a saját útját, az egyéniségének legmegfelelőbb életmódot Krisztusban.

Bunda Szabolcs, kispap

Fejezetek egy domonkos novícia életéből

Kegyelem. Ez az első (és igazából egyetlen) szó, ami eszembe jut, valahányszor arra eszmélek, hol is vagyok, és milyen felfoghatatlan csoda az, ami velem történik.

Soha nem akartam szerzetes lenni. Sőt, becsületesen megtettem mindent az ellen, hogy meghalljam a hangot, melyet először letagadni, később elnyomni igyekeztem. Bizonyára több év készítette elő, mégis, számomra mindössze pár – igaz, végtelennek tűnő – másodperc hozta meg a felismerést: EGÉSZEN oda szeretném adni az életemet Neki, Aki maga az Élet, Akinek örök létében mindnyájan részesülhetünk. Szárnyakat adó, csodálatos felismerés volt, mely egy missziós rend közösségébe vitt. Addigi életem legfontosabb 6 hónapját töltöttem a nővérek között, de az elhatározás még nem állt elég biztos lábakon, így kis időre ismét a „világé" lettem. A Hang azonban nem múlt el... Egyre sürgetőbben szólt újra, és némi (talán újabb bátorságot gyűjtő?...) idő után a Domonkos Nővérek Közössége lett otthonommá. Nem pusztán a jelen írás terjedelme, de egész kötetek sem lennének elegendők arra, hogy az ebben a közösségben eddig eltöltött két és fél évről, annak minden örömeről és küzdelméről beszámolhassak... Egyetlen dolog, ami biztos, és ami a legfontosabb: a Kéz soha nem engedi el a kezemet... Néha sötét van, néha világos, néha napsütés, néha vihar, de van egy Fény, ami MINDIG világít... Akkor is, ha nem látom, vagy ha nem akarom látni. És mikor engedem, hogy átjárjon, mikor lelkem ablakát megtisztítom, hogy átsüthessen rajta(m) – csodát látok. Az Élet csodáját. Csodát a természetben, csodát az emberben, csodát a Te szemedben... És rádöbbenek, hogy egyetlen lehetséges válaszom lehet: a hála. Hála a születésért, hála a létezésért, hála a teremtésért, hála az édesanya türelméért, egy öregember mosolyáért, a gyermeki tisztaságért, a barátságért, minden szépségért és örömért – és legfőképpen: hála a Szeretetért, Aki arra hív, hogy az Ő követe legyek e világon.

Fogadalomtétel

Második újoncévemet töltöm. Ebben az esztendőben társaimmal felváltva időzünk 2-2 hónapot a Rend minden házában, hogy minél teljesebb képet kaphassunk a közösség tevékenységéről, életének egyes mozzanatairól. Így lehettem én is január közepétől március elejéig beregszászi házunk lakója. Mivel a „missziós szellem" nem halt ki belőlem, eredendően is boldog várakozással tekintettem e két hónap elé, de ami a valóságban következett, az minden várakozásomat felülmúlta!... A legelső pillanattól fogva szinte rabul ejtett Kárpátalja, és az itt töltött idő folyamán ez a vonzalom alaposan elmélyült. Nem csupán arról van szó, hogy néhány „egzotikus" élményben is részem lehetett, melyek közül egyről beszámolnék.

Egyik este a békés, lefekvéshez való készülődést egyik nővérünk riadt kiáltása zavarta meg: „Denevér van a szobámban!!!" No, természetesen, több sem kell egy hőslelkű novíciának! Szigorú (és vállalkozó szellemű) házfőnöknői kísérettel bevonultam a szobába, természetesen egy jó nagy seprűvel felszerelkezve. Ettől kezdve a legjobb kabaréba is beillő jelenet következett: tessék elgondolni egy szobát, benne két, egy-egy szék tetején álló, kezében seprűt szorongató nővért, akik teljes erővel azon vannak, hogy az ijedtében kb. 120 km/h sebességgel körbeszáguldó denevért az ablakon kitessékeljék... Én már attól féltem, szegény pára menten szívrohamot kap az ijedtségtől – avagy mi végezzük csúnyán, miután lezuhantunk a székről... Szerencsére azonban egyik sem történt meg: kedves házfőnöknőnk, egy olyan tenyeres ütéssel, mely Steffi Grafnak is becsületére vált volna, végleg meggyőzte bőregerünket arról, hogy kívül tágasabb... Denevér ki, mi székről le – általános derültség és pihegés... (Komolyan elgondolkoztunk a lehetőségen, hogy közösségünk többi háza számára tenyésztünk néhány ilyen kedves kis állatot, hadd szórakozzanak ők is heti sportolás címén... (Végül azért győzött bennünk az állatbarát...)

Ez tehát például az „egzotikum". Mérhetetlenül több azonban, amiről szó van számomra. Hiszen ha végiggondolom, kárpátaljai tartózkodásomat is a hivatásomnak köszönhetem. Lassan-lassan meglátom, hogy nem az ajándékok a fontosak, hanem az Ajándékozó, és Őérte semmi sem kár – mégis, látnom kell azt a végtelen szeretetet, személyre szóló figyelmességet és gyengédséget, mellyel Ő felém fordul ezekben az ajándékaiban is. Hiszen nem a boldogtalanságomat akarja. Nem kiábrándult, csalódott, keserű embert szeretne hívének. Ha valami nehéz – mint ahogyan nekem Kárpátalját most otthagynom elmondhatatlanul nehéz volt –, azt is a javamra fordítja. Érlel, vezet, óv. Jobban tudja, mi a jó nekem, mint én saját magam, és ha bízom Benne, olyan boldog lehetek, mint sehol máshol.

Ez tehát a kegyelem. Amit sem kiérdemelni, sem megszolgálni nem lehet – egyszerűen csak végtelen hálával befogadni.

Szeretnék itt, ezeken a lapokon is köszönetet mondani mindenért és mindenkiért, amivel és akivel Kárpátalján gazdagodhattam. Legfőképpen pedig teremtő Urunk jóságáért, Akinek áldó jelenlétét köszönöm és kívánom mindnyájunk számára.

Szeretettel és hálával

Tabita nővér

MINT A MESÉBEN...

Gyermekként úgy képzeltem el a jövőmet, mint a mesében. Aztán, amikor felnőttem, rájöttem, hogy úgy alakul minden, ahogyan az életemet Isten segítségével alakítom. Vagyis: ha megvan bennem a szeretet, megértés és Istennek tetsző dolgokat cselekszem, akkor boldog vagyok, és azok is, akik körülvesznek engem: a férjem és a két kislányom. Ez azonban nem mindig volt így. Ahhoz, hogy rájöjjek, hogyan élhetek boldogan, elégedetten, egy tragédián mentem keresztül: súlyosan megbetegedett az elsőszülött lányom. Azt hittem akkor, hogy rám szakadt az ég; az én helyzetem a legszomorúbb, a legkeservesebb, nincs igazság a földön. Ekkor karolt fel engem a férjem, aki segített, mellettem állt a nehéz időszakban. Szeretettel bánt velem és a gyermekkel is, aki élet és halál közt vergődött. Ekkor fordultunk igazán, tiszta szívünkből a jó Istenhez. Ő adott erőt, türelmet, reményt nekünk. Ő az, akinek minden jót köszönhetünk, még azt is, ami nekünk nem is látszik jónak; de ha az Isten úgy látja jónak, hogy nekünk most erre van szükségünk, akkor vállaljuk, okulunk, reménykedünk az irgalmában. Most látom igazán, mennyire tündéri tud lenni egy beteg gyermek. Betegséggel, szegénységgel küszködünk – kislányom azóta is, évek óta súlyos beteg – hullámvölgy és megkönnyebbülés váltják egymást, de mindent ki lehet bírni, ha van kire támaszkodni. A Jó Istenre mindig lehet, ha senki más nincs is mellettünk, de nekem itt van a férjem is, s így duplán kapok erőt.

Vannak barátaink, akik mellettünk maradtak, hogy segítsenek a nehézségekben, s akiknek végtelenül hálás vagyok, de vannak (nagyon sokan), akik elpártoltak tőlünk. Kevés jó barátunk van, viszont van egy tökéletes családom, ahol szerető feleségként és törődő anyukaként lehetek jelen, ami boldoggá tesz, valóban, mint a mesében... Elégedett vagyok az életemmel, és ha lehetőséget kapnék rá, hogy visszafordítsam a történteket – nem tenném. Hálát adok a jó Istennek mindennap, amíg élek, hogy ilyen családom van, akikre mindig számíthatok, ezek: a férjem és az én aranyos gyermekeim...

S. Gabriella

HAZAI HÍREK

Március 14-17. Cigánypasztorációs konferenciát rendeztek a Bécs melletti Mödling községben. A konferencián az európai országok cigánypasztorációs képviselői vettek részt. A kárpátaljai római katolikus egyházat Majnek Antal püspök, Béres Ágnes és Megyesi László képviselte.

Március 27. Nagyszerda. Délelőtt fél 10-kor Munkácson a Szent Márton Székesegyházban olajszentelési szentmisét mondott Majnek Antal püspök az egyházmegye papjaival együtt. A szentmise alatt megszentelte az olajat, melyet keresztelésnél, bérmálásnál, betegek kenetének feladásánál és a templomszenteléseknél fognak használni.

Ugyanezen a napon 12 órakor Rómában a Szentatya kihirdette, hogy egyházmegyei rangra emelte a Kárpátaljai Apostoli Kormányzóságot; az újonnan alapított Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye első megyéspüspökévé Majnek Antalt, eddigi kárpátaljai apostoli kormányzónkat nevezte ki.

Április 7. Ungvár-Radváncon kápolnát szentelt Majnek Antal püspök.

Április 15-17. Az ukrajnai püspöki konferencia Lembergben tartotta tavaszi ülésszakát. Az üléseken részt vett Reé bíboros, a püspöki kongregáció prefektusa Rómából, aki előadásokat tartott a római és a görög katolikus püspököknek a püspöki szolgálatról.

A lembergi érsekség visszakapta régi épületének legfelső emeletét, ezt is felszentelte a római bíboros a püspökök, a papok és a hívek részvételével.

Másnap tárgyaltak püspökeink, meghallgatták a különböző bizottságok felelőseinek beszámolóit a liturgiáról, a karitász helyzetéről és az egyházmegyék állapotáról.

Április 27-én Munkácson, a Szent Márton székesegyházban megrendezésre került a IV. Kárpátaljai Egyházzenei Találkozó, melyről részletesen következő számunkban tudósítunk.

KÜLFÖLDI HÍREK

Halálos áldozatokat követelő kézigránátos merénylet Kongóban virágvasárnap

Goma: Újabb gyász sújtotta az afrikai katolikus egyházat. A Kongói Demokratikus Köztársaság északkeleti részén fekvő Gomában két kézigránátot dobtak a virágvasárnapi körmenetben vonuló hívekre. A robbanás következtében ketten meghaltak, 15-en megsebesültek. A Kasai körzetbeli Lodja egyházmegyéből a körmenetben részt vevő P. Bonface és egy 8 éves kislány életét vesztette. Három pap súlyosan megsebesült, míg Faustin Ngabu gomai püspök könnyebb sérülést szenvedett. A Nyragongo-vulkán januári kitörése a székesegyházban olyan komoly károkat okozott, hogy a szentmisét a mugananói kollégium egyik termében kellett megtartani. Ngabu püspök, sebesülése ellenére, tovább folytatta a szertartást, és arra kérte a híveket, hogy imádkozzanak a merénylet áldozataiért és a békéért. A kongói kormány szerint a merényletnek politikai háttere van, mivel a terroristák zavart akarnak kelteni az országban, hogy akadályozzák az afrikai megbékélést. VR/MK

Pál apostol képmása

Efezus: A mai Törökország területén, az antik világ egyik legvirágzóbb városában, az égei-tengerparti Efezusban egy barlangban megtalálták Szent Pál legrégibb képmását. Az apostolról a IV-V. században készült képet az efezusi ásatások telepétől nem messze, Bulbul Dag nevű barlangjában Friedrich Krinzinger és Renate Pillinger, a bécsi archeológiai intézet régészei fedezték fel. A tengerszint fölött 80 méternyire emelkedő domb barlangját eddig azért nem kutatták át, mert érdeklődésüket a nem messze található, híres Mária-házának nevezett Panaya Kapulu-ásatás kötötte le. A barlang belsejében a kereszténység első századaiból származó, sziklába vésett rövid imádságokat, a rárakódott mészréteg alatt pedig Paulus felírást találtak, Szent Pál képmásával. Az apostol képe mellett a barlang festményein felfedezték a görög egyházban népszerű Tekla-szűz, valamint Szent Ambrus és Ágoston ábrázolását. VR/MK

Pápai részvéttávirat a brit anyakirályné halálára

Vatikán: II. János Pál pápa a húsvéti reménység által enyhült szomorúság jegyében fejezte ki részvétét a brit királyi családnak és az egész nemzetnek Erzsébet anyakirályné halála miatt, aki közel 102 esztendőt élt meg: 1900. augusztus 4-én született, és néhány nappal ezelőtt, nagyszombaton hunyt el. A II. Erzsébet királynőnek címzett részvéttáviratban a pápa emlékeztet rá, hogy az anyakirályné egy nehézségekkel terhes évszázadon keresztül sohasem fogyatkozott meg abban a kitartásban és kedvességben, amely oly nagy életerővel töltötte el a brit népet, amely most siratja őt halálában, amint tisztelettel övezte életében. A pápa, miközben imádkozik, hogy a királynő szeretett édesanyja nyugodjék békében és feltá-

madjon dicsőségben, könyörög a feltámadt Krisztus határtalan békéjéért mindazok számára, akik tisztelték életében, most pedig gyászolják halálában. VR/MK

A szentatya a hatodik leghosszabb ideig uralkodó pápa

Vatikán: A vatikáni hírszolgálat közlése szerint március 29-én, nagypénteken, a szentatya elérte a rangsorban a hatodik helyet az egyházban leghosszabb ideig uralkodó pápák között. II. János Pál a 264. római pápa. 1978. október 16-án választották meg, hivatalosan október 22-én foglalta el Szent Péter székét. Március 29-én egy nappal múlta felül VII. Pius pápaságának időtartamát, aki 23 évig és öt napig uralkodott. Szent Péterrel együtt csak öt olyan szentatya volt, aki II. János Pálnál tovább állt a világegyház élén: I. Adorján (23 év, 10 hónap, 24 nap), VI. Pius (24 év, 6 hónap, 7 nap), XIII. Leó (24 év, 5 hónap), IX. Pius (31 év, 7 hónap, 21 nap), végül Szent Péter: róla nem tudjuk, mennyi ideig uralkodott. VR/MK

Betlehem

Az izraeli hadsereg április 8-án megtámadta a ferencesek betlehemi Születés-kolostorát. Eddig még egyetlen megszálló sem intézett támadást a bazilika ellen a történelem során. Az izraeli hadsereg a bent rejtőzködő palesztin fegyvereseken akart rajtaütni, akik a szerzetesek beleegyezése nélkül nyomultak be a kolostorba. A Vatikán tiltakozását fejezte ki, s a szentatya különös aggodalommal tekint a Szentföld felé. Folyamatosan békére hívja fel a feleket, és arra buzdítja az egész világot, hogy imádkozzanak a Szentföld békéjéért. Figyelemmel és együttérzéssel fordul a betlehemi kolostorban élő ferencesek felé is, akik állandó létbizonytalanságban élnek. A kolostorban élelmiszer- és gyógyszerhiány lépett fel, telefonösszeköttetésük nincs, mobiltelefonjaik is lassan lemerülnek. A szentatya felhívta őket telefonon, és bátorító szavaival igyekezett lelket önteni beléjük, ugyanakkor megköszönve keresztény tanúságtételüket, áldását küldte valamennyiüknek ebben a rendkívül nehéz időszakban. A hívek imáját is kéri.

Oroszország

Februárban a szentatya egyházmegyei rangra emelte az Oroszországban működő négy apostoli adminisztratúrát. Az ottani pravoszláv egyház heves tiltakozással reagált; szerintük a katolikus egyház erőszakos térítést hajt végre az ő területükön. Tadeusz Kondrusiewicz moszkvai metropolita érsek megjegyezte: konkrét példát erre még soha nem tudtak említeni. Minden vallási közösségnek joga van saját struktúrája szerint szerveződni, valójában tehát az oroszországi pravoszláv egyház avatkozott be a katolikus egyház belső ügyeibe.

Az orosz pravoszláv vezetők ezek után lemondták Walter Kasper bíboros moszkvai látogatását. A szentatya is televíziós híd segítségével tudott csak Oroszországba „látogatni", s így imádkozott együtt az ottani katolikusokkal, azok nagy örömére.

A két egyház között egyre romlik a kapcsolat. A pravoszláv vezetők Pszkovban leállíttatták egy katolikus templom építését. Sok éve Oroszországban dolgozó papok útleveléből kitépik a vízumot, megtagadják a beutazási engedélyt. Így tettek Jerzy Mazur szibériai püspökkel is. Az orosz katolikus püspöki konferencia nyilatkozatban fejezte ki aggodalmát: az országban komoly veszély fenyegeti a vallásszabadságot, s tiltakoztak az orosz katolikusok alkotmányos jogainak megsértése ellen.

✝

„Caritas Christi urget nos!"
„Krisztus szeretete sürget minket!"

A Szatmári Római Katolikus Püspökség a fiúi és testvéri szeretet fájdalmával, de keresztény hitünk vigaszával közli, hogy egyházmegyénk főpásztora

Nagym. és Ft. REIZER PÁL megyéspüspök

életének 60., papságának 36., püspökségének 12. évében 2002. április 18-án, egy hetes súlyos betegség után, a szentségekkel megerősítve visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Főpásztorunk 1943. január 6-án született Túrterebesen. Elemi iskoláit szülőfalujában, középiskolai és teológiai tanulmányait Gyulafehérváron végezte. 1967. április 2-án szentelte pappá Isten Szolgája Márton Áron gyulafehérvári püspök. 1967-től 1969-ig Máramarosszigeten volt segédlelkész, majd 1969-től 1987-ig a Püspökség irodájában dolgozott, ellátta a Zárdatemplom lelki feladatait és a leányifjúság hitoktatását. 1987 őszétől máramarosi főesperes és Máramarossziget plébánosa. 1990. március 14-én nevezte ki Szentatyánk, II. János Pál pápa a Szatmári Római Katolikus Egyházmegye főpásztorává. 1990. május 1-jén szentelte püspökké Francesco Collasuono c. érsek. Temetése 2002. április 24-én 11 órakor volt a szatmári székesegyházból. Kedves halottunkat a hídontúli római katolikus temetőben helyeztük nyugalomra a feltámadás hitében.

Egyéniségét mély papi buzgóság, őszintén együttérző szív, a fiatalság szeretete, önzetlen munka, egyházhűség, lelkiismeretes kötelességteljesítés jellemezte. Egyházmegyénket lelkileg és intézményeiben újjáépítő püspökünk volt.

„Akik az igazságot igazságban megtartják, igazzá lesznek" (Bölcs 6,10).

Szatmári Római Katolikus Püspökség

EREDMÉNYHIRDETÉS az Új Hajtás februári számában meghirdetett irodalmi pályázat kapcsán

A középiskolás diákok számára meghirdetett pályázatunk – melynek címe „Hogyan élték meg kereszténységüket a környezetedben élők a kommunizmus idején?" – eredményei így alakultak:

1. helyezett: Kiss Melinda (Szürte) – 32 pont
2. helyezett: Seleszták Mariann (Homok) – 29,1 pont
3. helyezett: Sprjáha Viktória (Técső) – 27,8 pont

Gratulálunk a nyerteseknek, valamint mindazoknak, akik pályamunkát küldtek be, és időt, energiát fordítottak arra, hogy ezt a kritikus időszakot megvizsgálják, és gondolataikat papírra vessék.

A többi pályázó dolgozatának eredménye így alakult:

Berecz Norbert (Visk) 24 pontot ért el, és ezzel 4. helyezett lett, a többi versenyző dolgozatát pedig formai hibák (a pályázó az adatait beleírta a dolgozatba, nem volt legalább 5 oldal az írásmű, stb.), illetve határidőn túli beadás miatt nem tudtuk figyelembe venni. Hogy ez ne forduljon elő többé, kérünk minden pályázót, figyelmesen olvassa el a pályázati kiírást, és tartsa be a kért követelményeket.

Az újság következő számában megjelentetjük az első helyezett munkáját.

FIGYELEM, HELYREIGAZÍTÁS!

Az Új Hajtás előző számában közzétettünk egy pályamunkát még a dolgozatok pontozása előtt. A pályamunka megjelentetése indokolatlan volt az értékelést megelőzően, ezért elnézést kérünk a pályázóktól, a támogatóktól és az olvasóktól.

A főszerkesztő

Felhívás a ráti nyári táborokra

2002. július 7. és 14. között IDÉN IS MEGTARTJÁK A RÁTI KERESZTÉNY KULTÚRTÁBORT, július 18. és 28. között az ANGOL/NÉMET NYELVI TÁBORT.

Mindkét táborba azok jelentkezését várjuk, akik – keresztény közösségben és igazi tábori hangulatban – kedvet éreznek a játékos, vidám tanuláshoz. A magyarságismereti táborozásra (a kultúrtáborba) csak azok jelentkezését tudjuk elfogadni, akik már betöltötték 14. életévüket. A jelentkezés feltétele: beküldött jelentkezési lap. A MAGYARSÁGISMERETI TÁBORRA jelentkezőktől ezenkívül kérünk még egy A4-es oldal terjedelmű fogalmazást az alábbi témák valamelyikéről: 1. Milyen körülmények határozzák meg Kárpátalja jövőjét? Mi az én szerepem ebben a folyamatban? 2. Mit tudsz a Szent Koronáról és szerinted mi a jelentősége a XXI. században? 3. A hely, ahol élek.

Az ANGOL vagy NÉMET nyelvi táborba azok jöhetnek, akik már eddig is tanulták a nyelvet.

A jelentkezési lapok és a fogalmazások beküldési határideje: 2002. május 31. Cím: 89433. RÁT, Rákóczi út 41., Szent Mihály-plébánia.

A résztvevők anyagi hozzájárulása a tábor költségeihez: napi 2 hrivnya.

JELENTKEZÉSI LAP

NEVED.....
Születési helyed:..... Szül. dátum: év, hó, nap:.....
Jelenlegi tanulmányaid (iskola, osztály):.....
.....
Lakcímed: irányítószám.....helység.....
utca.....házszám.....
Telefonszámod (kóddal):.....

Kérem a felvételt a magyarságismereti táborba igen/nem

az idegen nyelvi táborba igen/nem
angol/német nyelvre.

Felhívások

Gitáros tábor lesz július 8. és 13. között Kőrösmezőn. Szeretettel várunk minden 12 és 30 év közötti fiatalt, aki szívesen énekel gitáros énekeket és szeretné megtanulni a gitározás alapjait. Így lehetősége lesz arra is, hogy egyházközségében segíthessen a gitáros énekek vezetésében és olyan fiatalok érdeklődésének felkeltésében, akik ezen az úton tudnak közelebb kerülni hitünkhöz. A tábor vezetője: Mékli Attila sislóci plébános atya. Részvételi díj: 6 hrivnya/fő. Saját vagy kölcsön gitárt mindenki hozzon magával! Jelentkezés a püspökségen 2002. július 1-ig.

Ez év szeptemberétől negyedik alkalommal indul **Felnőtt Továbbképző** Munkácson. A hároméves tanfolyam alatt a hallgatók ismereteket szereznek teológiai tárgyakból, majd a végbizonyítvány megszerzése után hitoktatói munkát is vállalhatnak a plébános felkérésére. Azok számára is ajánljuk a tanfolyamot, akik hitbeli tudásukat szeretnék elmélyíteni. A tanfolyam háromhetente egy szombati napon igényel elfoglaltságot. Bővebb tájékoztatást lapunk következő számában nyújtunk.

Idén is sor kerül az immár hagyományos **Munkácsi Ifjúsági Találkozó**ra, melyre egész Kárpátaljáról várjuk a fiatalokat 14 éves kortól. Előadónk Böjte Csaba ferences atya lesz Dévaról. A találkozó időpontja: 2002. május 25., reggel 8 órától. Szeretettel várunk!

Keressük és kövessük az evangélium Jézusát!

2002. március 27-én a szentatya a Kárpátaljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóságot egyházmegyei rangra emelte. Többek között erről kérdeztük meg Majnek Antal püspök atyát, akit a szentatya a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye első megyéspüspökévé nevezett ki.

– Mit jelent az egyházmegyévé válás?

– Az apostoli kormányzóság egy egyháztartomány átmeneti formája az egyházmegyévé válás előtt. Az apostoli kormányzóság – 1993 óta Kárpátalja is az – közvetlenül a Szentszékhez tartozik a kijevi nunciuson keresztül. 2002. március 27-étől kezdve Ukrajna római katolikus egyházmegyéinek sorába léptünk és a lembergi érsekséghez tartozunk. A gyakorlatban nem sok változás történt, eddig is a megyéspüspök jogait gyakorolhattam. Az egyházmegyévé való kinevezés stabilizálódott helyzetet feltételez. Kilenc év után – akkor szakadtunk el véglegesen a szatmári egyházmegyétől – vannak már saját papjaink, tizenhárom kispapunk és még több szerzetesnövendékünk, akik közül, reméljük, sokan visszatérhetnek egyházmegyénkbe szolgálatot teljesíteni.

– Hat év várakozás után ez év márciusában megkapta az ukrán állampolgárságot. Milyen jelentősége van ennek Püspök atya számára?

– Mivel a püspökszentelés előtt megígértem a pápa követének, a nuncius úrnak, hogy felveszem az ukrán állampolgárságot az ukrán állam kérésére, ezért ígéretemhez hűen igyekeztem mindent megtenni érte. Fáj, hogy a magyar állampolgárságról le kellett mondanom, mert ez azt jelenti, hogy hivatalosan el kellett szakadnom a szülőhazámtól. Annak viszont nagyon örülök, hogy ezáltal sokkal inkább eggyé váltam a kárpátaljai hívekkel, akikkel lassan 13 éve osztom meg az életemet. És persze annak is örülök, hogy végre a sok várakozásnak, az elhúzódó folyamatoknak végére értünk.

– Nemrég ünnepeltük a hivatások vasárnapját. Püspök atya hogyan emlékszik vissza hivatásának kezdeteire?

– Ötéves koromban Esztergomba zarándokoltunk szüleimmel a bazilika felépítésének századik évfordulójára. Amikor a szentélyben imádkozni, énekelni láttam a klerikusokat, odamutattam, hogy én is olyan szeretnék lenni! Pilisszentlászlón, a falunkban minden reggel ministráltam az iskola kezdete előtt. Hetedikes koromig természetes volt, hogy pap leszek; később elfeledkeztem erről. Aztán a műszaki egyetemen, amikor szinte betévedtem egy egyetemi hittanra, érdekes érzés fogott el újra: milyen jó volna papnak lenni! Az indíték ekkor már nem a szép ruha, vagy a szépen éneklő papok és az ünnepi szentmise megfoghatatlan, titokzatos kegyelmi hatása volt, hanem az evangélium: annak olvasása, hallgatása, a róla való beszélgetések. Ez erősödött bennem a hittanórák alatt. Az egyetem után úgy gondoltam, hogy ha Jézus

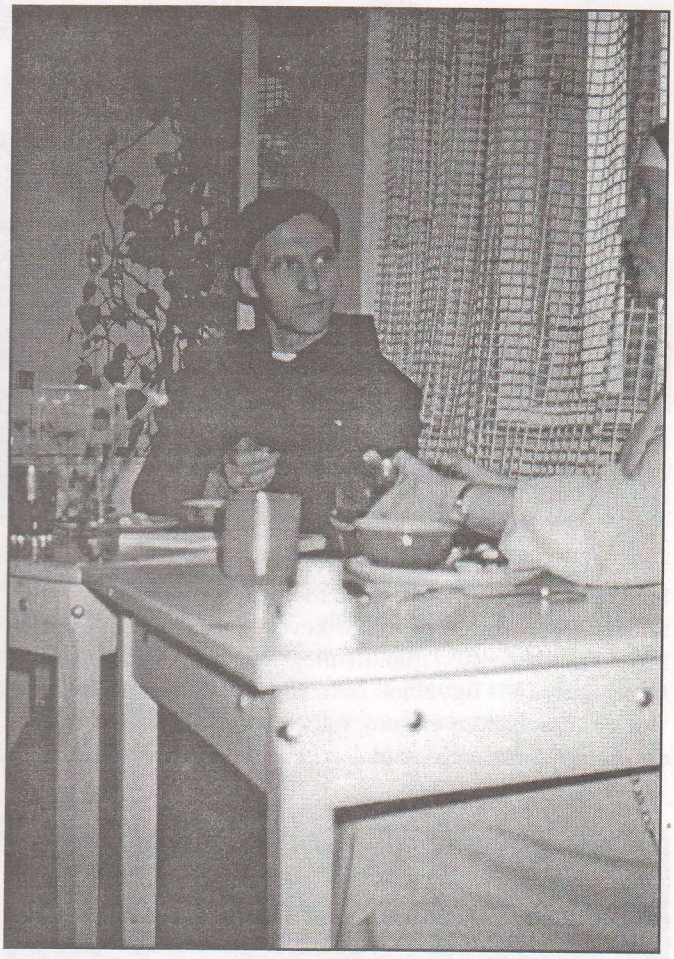

csak harminc éves korában kezdte el a szolgálatot, akkor nekem se kell sietnem, még érnem kell. Dolgoztam egy évet, és akkor, karácsony tájékán olvastam el Szent Ferenc életét Szent Bonaventúrától. Akkor jött a gondolat, hogy Szent Ferenc követője szeretnék lenni; már nem annyira pap, mint inkább ferences testvér. 1977. augusztus 1-jén léptem be a rendbe jelöltként, amit a novíciátus követett. 1981-ben tettem örökfogadalmat, 1982-ben pedig pappá is szenteltek. Először Szentendrén tanítottam rendünk gimnáziumában. Megkedveltem a tanítást; de a lelkipásztori munkát is egyre jobban szerettem, és arra vágytam, hogy ez legyen a fő feladatom. Kívánságom teljesült, amikor 1989 júliusában Kárpátaljára, Nagyszőlősre kerültem a rend megbízásából, s a huszti és a técsői járásban szolgáltam egészen 1995 végéig, püspökké való kinevezésemig.

– Mi ragadta meg a ferencességben, milyen eszmény, aminek hatására ezt az utat választotta?

– Élt bennem a vágy az egyszerűség után, s ezt az evangéliumi, krisztusi, sőt, názáreti életet kedveltem meg Szent Ferenc által. Kezdtem odafigyelni arra az egyszerű útra, amit ő szerettetett meg velem, s ami Jézusnak is a sajátja volt. Szent Ferenc világította meg számomra az evangéliumnak azokat az igazságait, amelyeket addig

nem értékeltem eléggé. Megsejtettem, hogy a szolgálat, az utolsó helyek választása és az Úr Jézus szerény, de ugyanakkor határozott igazság melletti kiállása, szeretetgyakorlása elsősorban nem szóban, hanem tetteivel, életével történt. Ezért nagyon megtetszett nekem Szent Ferencnek az útja, amit a legmeredekebb útnak éreztem és érzek Isten országa felé. Ezt az utat, amelyen Szent Ferenc kereste és követte az Úr Jézust, most is nagyon aktuális üzenetnek érzem a világ számára. Szent Ferenc most is nagyon várja azokat, akik rá mernek lépni erre az útra.

– Mi a különbség és a hasonlóság mostani élete, valamint ferences élete és feladatai között?

– Püspöknek lenni nagyon sok felelősséggel jár, amit elég nehezen viselek. Nagyon megváltozott az életem, hiszen előtte ferences közösségben éltem, s ugyanakkor a rám bízott öt egyházközség híveivel tartottam egyre jobb, egyre szorosabb kapcsolatot. Egyre több családnak voltam már én is a tagja, és ők is az életem részévé váltak. A püspöki szolgálatban pedig jött a sok papír, a levelezés, a telefonok, az ünnepekre járás, a szereplés, amitől régebben irtóztam. Jobban szerettem volna csöndben, a háttérből szolgálni az egyházmegyét. Remélem, az Úristen alakít engem, hogy egyre kevésbé szenvedjek ezektől a dolgoktól. Azzal szoktam megnyugtatni magam, hogy akármennyire is figyelnek rám, vagy köszöntenek engem, valójában sohasem engem, hanem az Úristent köszöntik; minden dicséret neki szól.

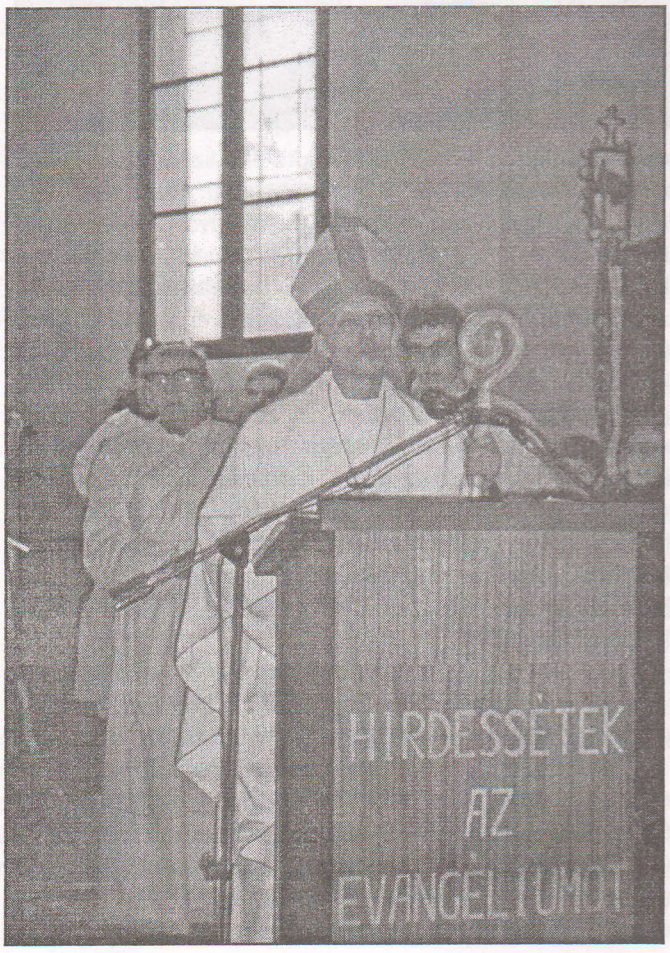

– Mit tudott megőrizni ferences életéből?

Az eszmények most is ott élnek a szívemben, s igyekszem azokat továbbra is megvalósítani. Egy ideje rájöttem, hogy a szegénységet bensőleg kell gyakorolni, vagyis nem szabad ragaszkodni semmihez. Ezért, bármit kapok, minél hamarabb igyekszem továbbadni, szétosztani, néha túl gyorsan is... Szent Ferenc ideái között azonban, és az egész ferencességben is a legfontosabb az evangélium Jézusának keresése, a vele való kapcsolattartás, az ő igéinek befogadása, megélése és továbbadása. A püspöki szolgálatnak is ez a legfontosabb feladata. A leglényegesebbet tehát nem kellett elhagynom, sőt: minél nagyobb szolgálatot vállal el az ember, annál inkább kell törekednie az Úr Jézussal való egyre szorosabb kapcsolatra. Ugyanúgy nem kell elhagynom az egyszerűséget sem, még ha időnként díszes ruhákat és süveget kell is viselnem. Az egyszerűséget a viselkedésemben, gondolkodásomban gyakorolhatom. Az imádkozásra és az elmélkedésre viszont több időt kellene szánnom.

– Miből merít erőt a nehézségek elviselésére?

– A nehézségek láttán sokáig úgy éreztem, hogy átcsap felettem a hullám. Ilyenkor mindig arra jöttem rá, hogy önerőből akarok megoldást találni. Jézus nekem is azt mondja: „Te kicsinyhitű! Miért félsz?" Azért, mert magamra nézek, a viharra, a nehézségekre és a kísértésekre, és úgy érzem, hogy nem bírom, elsüllyedek – és ez így igaz! De amíg őrá néztem, amíg őt csodáltam, addig „jártam a vízen"; és ez így van azóta is. Ha rá figyelek, ha naponta végigelmélkedem a zsolozsma és a szentmise olvasmányait, akkor minden problémát könnyebben meg tudok oldani az Úristennel, és minden gondomra, lelki, sőt testi bajaimra is megvan a válasza. És ha Szent Pál is gyöngeségeivel dicsekedett, akkor az Úristen valamiért engem is meghagy a gyöngeségben. Úgy sejtem, ezzel az a célja, hogy, mint a gyerek, aki nem bízik a maga erejében, ha jön az ellenfél, és odafut az apja védelmébe, én se a magam erejében bízzak, hanem az övében; gyakrabban fussak hozzá, és ne szégyelljek az ő erejével és az ő védelmében lenni és maradni. Hiszen ő súgta nekem ezt a mottót: „Az Úr az én erősségem".

Pápai Zsuzsanna

Gálocsi Ifjúsági Találkozó

Április 27-én, szombaton, az ungvári járás fiataljai Gálocson ifjúsági találkozón vehettek részt, ami immáron hatodik alkalommal került megrendezésre. A találkozó a „Mit kezdjek magammal?" mottó alatt zajlott, és erre a kérdésre próbáltak választ adni a meghívott előadók, név szerint: Domonkos atya, az ungvári plébános, valamint Kessler Stella és Kiss Katalin.

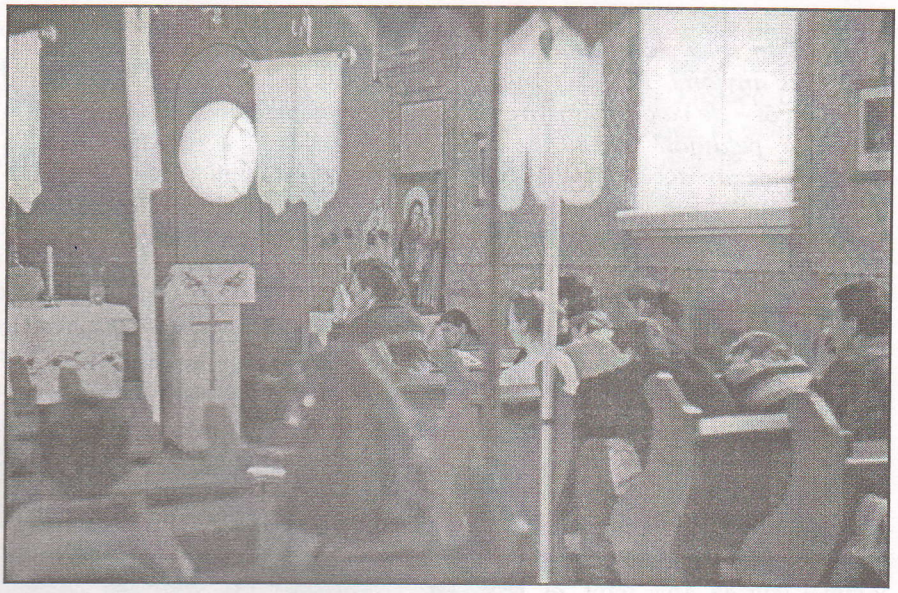

A kiscsoportos beszélgetések alatt sem unatkozhatott senki, mivel a csoportoknak nagyon kreatívaknak kellett lenniük, hogy a találkozó vége előtt fel tudják mutatni egymás előtt az aznapi munkájukat, ami nem más volt, mint egy plakát elkészítése, valamint egy színdarab előadása különböző témákról, csoportoktól függően. Ezen dolgok előadásai tanúsították, hogy minden csoport ügyesen megbirkózott a maga feladatával, és mindenki nagy sikert aratott. A legnagyobb örömet és egyben meglepetést viszont Antal atya megjelenése jelentette. Mindenki nagyon örült neki, ami abból is látszott, hogy az egyik, éppen akkor egy színdarabot játszó csoport a meglepetéstől alig tudta folytatni az előadását.

A találkozó egy nagyon szép Taizé-imaórával zárult, mely befejeztével nem maradt más hátra, mint a búcsú és a hazautazás.

Taizé-imaóra Ungváron

Manapság egyre kevesebb olyan kereszténnyel találkozhatunk, aki még nem hallott Taizé-ről és ennek a francia falunak a nevéhez kapcsolódó, onnan forrásozó lelki mozgalomról.

A Taizé-találkozóknak minden évben más ország nagyvárosai adnak otthont. Így történt ez 2001-2002 fordulóján, Budapesten. E nagyszabású találkozók kicsinyített másai a jóval kisebb területek fiataljait és lélekben fiataljait magukhoz vonzó előtalálkozók, amelyek havonta kerülnek megrendezésre térségünkben. Ilyenen vehettünk részt nemrégiben az ungvári római katolikus templomban.

Hangulatát tekintve, talán semmiben sem különbözött az eddigi hasonló ökumenikus imaóráktól, hiszen mindaz, ami külsőleg hozzájárulhat a lelki elmélyüléshez, megadatott: a kórus éneke (amelyben sok fiatal vett részt, közülük sokan hetekkel az imaóra előtt elkezdték a készülődést erre az éneklésre), a sok apró gyertya elmélyülésre hívogató fénye, az énekek és fohászok közötti csönd, sőt: Jézus valóságos jelenléte.

Külön öröm az, hogy együtt imádkozhatnak ezeken az alkalmakon nemcsak a különböző felekezetű keresztények, hanem különböző nemzetiségűek is. Ettől van igazi csengése a dalnak: „Laudate omnes gentes, laudate Dominum! („Dicsérje minden nemzet, dicsérje az Urat!")

Ami az elmélyülés belső feltételeit illeti, ezt mindenki csak saját magának teremtheti elő: a külső csönd mellett a belső csöndet, az ajkunkon megszólaló ima és „kétszeres ima" mellett a lélek imáját és dalát, a külső fény mellett a belső fényt. A közöttünk jelen levő Jézust csak mi vehetjük magunkhoz az Oltáriszentségben, hogy bennünk éljen. De mindehhez a Szentlélek ajándékára van szükségünk, és így értjük meg, hogy az imát Jézustól kapjuk és Neki adjuk, hogy jobbak legyünk, és Ő megdicsőülhessen bennünk. Ámen.

Odri

Mária, a hétköznapok megélésének példája

Májusban sokat beszélünk Máriáról, Jézus anyjáról. Példaképünknek tiszteljük őt – de vajon mennyire követjük a példáját? Nézzünk meg néhány mozzanatot az életéből, mely ugyanúgy tele volt nehézségekkel és kegyelmekkel, mint a miénk, és éppen ezért követhető is.

A FOGANTATÁS. Mária meglehetősen nehéz helyzetbe került azzal, hogy egyszerre csak gyermeket várt anélkül, hogy férjhez ment volna. Ki volt téve a környezete mély megvetésének, sőt, a megkövezésnek is. Ebben a lehetetlen helyzetben is határtalan bizalommal volt az Atya iránt, és hitte, hogy Ő bármit képes elrendezni. Mi is kerülünk olyan helyzetekbe, amikor nem látjuk a kiutat. Ilyenkor két út áll előttünk: a kétségbeesés, illetve a feltétlen hit útja. Mária az utóbbit választotta. És Isten nem hagyta, hogy csalódjon az ő bizalmában.

A SZÜLÉS. A körülmények nem mondhatók éppen ideálisnak. Gondoljuk csak végig: Mária, mint minden gyermeket váró asszony, felkészül a szülésre, elrendezi a szobát, előkészíti a babaruhákat. Ekkor aztán minden tervét keresztülhúzzák: útra kell kelnie egy rendelet miatt. Amikor pedig elérkezik a szülés ideje, nemhogy a saját, megszokott környezete hiányzik, hanem még egy emberhez méltó helyet sem találnak, ahol világra hozhatná gyermekét. Teljesen ki van szolgáltatva az eseményeknek, tehetetlen. Mégis, ismét meghozza azt a fontos döntést, hogy elfogadja a helyzetét. Nem szidja Józsefet, hogy miért nem volt ügyesebb, talpraesettebb a szálláskeresésnél, nem panaszkodik, hogy nahát, ezek a betlehemi lakosok milyen szívtelenek – megint az Atyába veti bizalmát, és meghallgatásra talál, az elfogadott szenvedés nem várt kegyelmekkel párosul.

Milyen gyakran felháborodunk, amikor eltervezünk valamit, és a helyzet nem úgy alakul, vagy ha valaki miatt nehéz helyzetbe kerülünk! Rosszkedvünkért aztán okolhatjuk a körülményeket, a házastársunkat, a többi embert, amiért nem az elvárásainknak megfelelően cselekedtek – Mária nem ezt tette, hanem mindent elfogadott és mindent megbocsátott. És így nem veszítette el lelke békéjét, pedig a körülményeket nézve minden oka meg lett volna rá.

MENEKÜLÉS. Egy újabb nem várt esemény: a gyermekkel nem térhet

vissza otthonukba, hanem a teljesen ismeretlen Egyiptomba kell menekülnie. Nem könnyű egy kisgyerekkel utazni. Nehéz dolog olyan helyen letelepedni, ráadásul bizonytalan időre, ahol senkit nem ismerünk, talán még a nyelvet sem. Mária itt ismét azt tette, amit Isten várt tőle (és amit tőlünk is vár): teljesen Őrá hagyatkozott, és nyitott szívvel várta, mit végez vele az Úr.

Sokszor más elképzeléseink vannak az életünkről, mint Istennek, és panaszkodó, keserű lélekkel fogadjuk, ha elgondolásaink nem teljesülnek, ha váratlan események felborítják terveinket. Mária nem panaszkodott, hanem készséges szívvel teljesen belesimult az Atya akaratába. „Legyen nekem a Te igéd szerint" – mondta a fogantatáskor, és ez a „legyen" egész életére szólt.

Nem sokat ír a Biblia Mária életéről. Éppen az benne a nagyszerű, hogy olyan egyszerűségben tudott élni ő, a Megváltó anyja. Minden oka meg lett volna arra, hogy dicsekedjen másoknak, hiszen valóban kiválasztotta őt az Isten. Nemzedékek hosszú során át várták a zsidó lányok és asszonyok, hogy talán tőlük születik meg a Messiás. Máriában teljesült ez az ígéret, ő mégsem használ fel egy szemernyit sem a maga dicsőségére ebből, hanem mindvégig a háttérből szolgál, imádkozik és szenved. Eltűri a mellőzöttséget is: emlékszünk a történetre, amikor Jézus tanít, és közben szólnak neki, hogy anyja és rokonai keresik, ő pedig annyit válaszol erre: „Ki az anyám s kik a rokonaim? ... Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám."

Mennyi mindent teszünk azért, akár tudat alatt is, hogy fontosabbnak, nagyobbnak látsszunk mások előtt! Büszkék vagyunk magunkra, ha a gyerekeink sikereket érnek el, igyekszünk a jó hírünket növelni. Mária végig a rejtettség és az alázat útját járta, mégis boldognak és nagynak hirdeti őt minden nemzedék.

Egészen biztos, hogy sokat szenvedett. József halála, később Fia nyilvános működésének kezdete, majd halála és mennybemenetele után egyedül maradt, bár bizonyára támaszt jelentett neki is, ahogy nekünk is, a keresztény közösség. Bár életét, úgy tűnik, végigkísérte a fájdalom, a szenvedéshez való viszonyulása, elfogadó és bizalommal teli hozzáállása lehetővé tette, hogy megvalósuljon benne személyesen is az ígéret: „Boldog vagy, mert hittél."

Popovicsné Palojtay Márta

A Szentlélek a családunkban

Annak idején az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében kötöttünk házasságot. Vajon, ahogy telnek-múlnak az évek, nem feledkezünk-e meg arról, hogy újra és újra meghívjuk családunkba a Szentháromságot? Pünkösd ünnepe alkalmat ad arra, hogy a Szentlélek újra helyet kapjon a lelkünkben és a családunkban. Gyakran elfeledkezünk a Szentháromság harmadik személyéről. Pedig a Biblia olyannyira fontosnak tartja, hogy csak az Újszövetség maga több mint 200 alkalommal említi.

A himnuszok szerint a Lélek „tűz, élő forrás, szeretet", lelki olaj. Ajándékai a bölcsesség, az értelem, a jótanács, a lelki erősség, a tudomány, a jámborság és az istenfélelem.

Mekkora szükségünk van a Lélek vezetésére az élet forgatagában! Túlságosan könnyen eltévesztjük az irányt nélküle! Mennyire kell a Lélek Tüze házasságunkban, hogy szerelmünk ki ne hűljön! Mennyire szükségünk van az Élő Forrásra, hogy a száraz hétköznapokon jelenlétünk üdítő legyen a családtagok számára! Mennyire képtelenek vagyunk a magunk erejéből megtartani a szeretet parancsát! Mekkora szükségünk van a „lelki olajra", hogy a családtagok egymásnak feszülő fogaskerekei egymásba ne törjenek!

Hogyan nevelhetnénk gyerekeinket a Bölcsesség Lelke nélkül? Eligazodnánk-e a világ és az élet dolgaiban az Értelem, a Tudomány és a Jótanács Lelke nélkül? Kitartanánk-e hittel a nehézségekben az Erősség Lelke nélkül? Képesek lennénk-e gyerekeinknek jó példát adni a Jámborság és az Istenfélelem Lelke nélkül?

A Szentlélek ajándékait mindennapos felhasználásra kaptuk, Isten így akar minket segíteni, hogy az életünk krisztusibb és ezzel emberibb lehessen. A Lélek a mi segítségünk a kicsi és a nagy dolgokban egyaránt, az Ő vezetésére nyugodtan rábízhatjuk magunkat mindenben: a gyereknevelléstől kezdve a házastársi kapcsolaton át az összes ügyes-bajos dolgunkig. Ha figyelünk Rá, és saját hangunk nem nyomja el lelkünkben az Ő hangját, nem tévedünk el.

A Szentlelket Isten egészen bizonyosan megadja nekünk, ha kérjük. Lehetne-e nagyobb ajándékot kérni, mint egy olyan vezetőt, akire életem minden dolgában ráhagyatkozhatok?

Számomra Jézus egyik legnagyobb ígérete Lukács evangéliuma 11,13: „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle!"

Popovicsné Palojtay Márta

Szent Fülöp és Szent Jakab apostol

„Fülöp megjegyezte: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk."

1Kor 15,1-8; Jn 14,6-14

Fülöp apostolnak ezenkívül alig van szava, melyet megőriztek az evangéliumok. Ez az egyetlen mondat azonban tudtán és akaratán kívül a legmélyebb vágyat fogalmazza meg, amely emberi szívből egyáltalán feltörhet, s azzal, hogy Jézushoz fordul vele, azt is elismeri, hogy ezt az elemi erejű vágyakozást nem töltheti be más, csak ő.

Jézus nem utasítja el Fülöp kérését, hanem azonnal teljesíti, a legnagyobb és legvégső kinyilatkoztatást adva neki az Atya és a Fiú közötti egységről, amely nem pusztán átmeneti vagy szimbolikus egység, hanem örök és teljes egymásban levés. Amikor tehát másnap Fülöp megtudja, hogy az Urat halálra ítélték és keresztre feszítették, akkor az Atyáról is megtud valamit, amit soha senki nem gondolt Istenről. A halott Jézus is az Atya tökéletes képe itt a földön, olyan jel, mint amilyen a betlehemi kisded is volt. Az Atyaistenről a megfeszített Jézus adta a leghitelesebb képet erre a gonoszsággal, szenvedéssel és halállal megjelölt földi életre.

Az utolsó vacsorán Fülöp ezt még nem érthette. Húsvét és pünkösd után viszont azt nem értené, hogyan lehetnek olyan keresztények, akik azzal vádolják az Istent, hogy békésen trónol az égben, míg mi itt a földön szenvedünk. Krisztus szeretetből vállalt halála az Atyaisten legmélyebb feltárulkozása, ön-kinyilatkoztatása – számodra is. Ha ez nem segít rajtad, senki és semmi nem segít.

Az értünk meghalt, de a halálon diadalmaskodó Jézus jelenik meg a másik apostolnak, Jakabnak. A Szent Pál-i felsorolás szerint Péteren kívül ő az egyetlen a tizenkettő közül, aki négyszemközt találkozik a Feltámadottal. De míg részletes evangéliumi beszámoló írja le azt az eseményt, amikor Mária Magdolna találkozik a sírnál a feltámadott Úrral, s hogy milyen üzenettel küldi őt Jézus az apostolokhoz, arról nem maradt fenn híradás, mit mondott a Feltámadott Jakabnak (illetve Péternek), hogyan szólította meg, ő pedig hogyan ismerte fel. Vajon miért ez a szűkszavúság?

Talán mert az ilyen bensőséges találkozás a feltámadott Úrral, a vele kettesben töltött percek olyan mélyen érintik és jelölik meg a férfiembert, hogy mindezt nem tudja szavakba önteni. S talán mert rá nem egy bizonyos üzenetet bíz az Úr, hanem őt magát teszi üzenetté.

Téged is hasonló találkozásra hív Jézus Krisztus, a Feltámadott. Arra, hogy vele légy nap mint nap, s ez a bensőséges együttlét az Úrral élő üzenetté formáljon testvéreid számára.

(Szent Fülöp és Jakab apostolok ünnepe május 3-án van.)

Giotto – I.

Giovanni Cimabue firenzei festő – kora leghíresebb festője –, aki az assisi San Francesco-templom falát díszítette freskóival, a város határában sétált. Itt pillantott meg egy 10 év körüli pásztorfiút, aki juhairól teljesen megfeledkezve, egy lapos kövön nagy lelkesen egy bárányt rajzolt egy hegyes kaviccsal. Cimabue a fiúhoz lépett, hogy megfeddje hanyagságáért, de amint a kőre pillantott, azonmód benne akadt az intő szó, annyira csodálatba ejtette a rajz tökéletessége. Nem sokat teketóriázott, magával vitte Assisibe a pásztorfiút, és tanítani kezdte, – mesélik Giotto krónikásai, bár a valóságban kevésbé romantikusan zajlottak az események. Giotto apja a földet művelte, és juhokat tenyésztett, majd a toszkán fővárosba költözött, ahol felfigyelve fia adottságaira, beadta Cimabue tekintélyes műhelyébe.

A fej és az arc.
Cimabue: A fej balra bicsaklik, a kulcscsontra. A haj a vállon gondosan el van rendezve. A lecsukott szemhéjak és a zárt ajkak, az eltorzult vonások nagy fájdalmat fejeznek ki.

Giotto: A fej előreesik, a haj is lefelé hullik, eltakarva a bal vállat. Az arcvonások kisimultak, a száj csukva, mintha egy igazi halott testtel állnánk szemben.

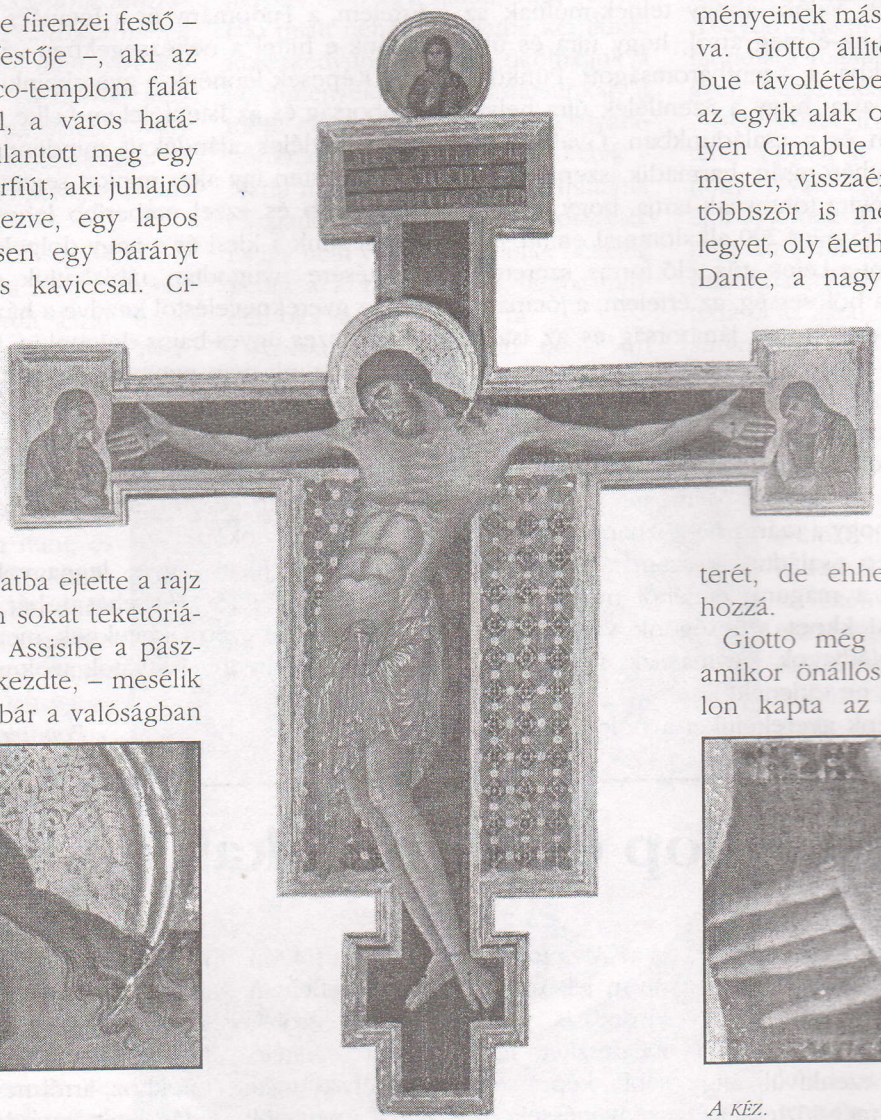

Cimabue: Feszület

A fiatal Giotto keresve sem talált volna jobb iskolát. Bár Cimabue festői modorát még mindig erősen befolyásolták a bizánci hagyományok, mégis, újító művészként, sikerrel törekedett festményei szereplőinél az érzelmek kifejezésére. Cimabue fokozatosan bevezette Giottót a szakma titkaiba. Idővel a fiatal tehetség már a mester festményeinek másolásával lett megbízva. Giotto állítólag egyszer, Cimabue távollétében egy legyet festett az egyik alak orrára a képen, amelyen Cimabue éppen dolgozott. A mester, visszaérkezve a műhelybe, többször is megkísérelte elűzni a legyet, oly élethű volt az ábrázolása. Dante, a nagy firenzei költő írta, hogy Giotto megjelenéséig Cimabue volt a legjelentősebb művész, de a tanítvány végül elhomályosította és felülmúlta mesterét, de ehhez mestere segítette hozzá.

Giotto még húszéves sem volt, amikor önállósodott. Nagyon fiatalon kapta az első jelentős meg-

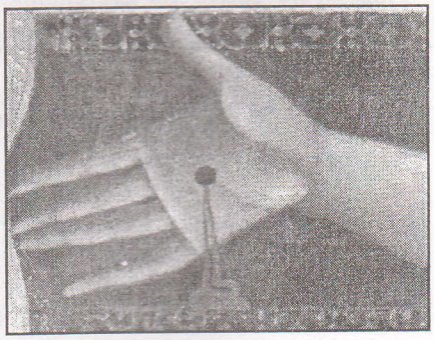

A kéz.
Cimabue: A kezet laposan, sematikusan ábrázolja a művész, nyitott tenyérrel, felfelé mutató hüvelykujjal. A sebből patakzó vér a keretnél megáll.

Giotto: A kezet rövidülésben ábrázolja a művész. A hüvelykujj lefelé görbül, az ujjak kissé meghajlítva. A halott testből láthatóan kiszállt az erő. A sebből hulló vér ábrázolása is élethű.

bízását: a Santa Maria Novella, a domonkosok firenzei temploma számára egy nagy festett feszületet kellett készítenie, amely megrendelést sok elfoglaltsága miatt Cimabue engedett át Giottónak.

A keresztre feszített Krisztus ábrázolása nagyon régi eredetű. A IV. századtól kezdve elterjedt az egész keresztény világban, kőbe vésve, fémből kovácsolva, mozaikokon és templomok freskóin. A festett keresztek csak később jelentek meg. Eredetileg a feszületek igen összetettek mind a forma, mind az ábrázolt téma vonatkozásában. A kereszt függőleges szárán Jézus alakja mellé került a Szűzanya, Szent János és a gyászoló asszonyok ábrázolása vagy Jézus életének néhány más jelenete; a kereszt vízszintes szárai végére a próféták és a passió jelenetei kerültek, a kereszt felső szélén Krisztus mennybemenetele és Mária az angyalokkal kapott helyet. A festett keresztek népszerűsége egyedülálló Itáliában. Az alakokat közvetlenül a fatáblára festik vagy pergamenlapra, esetleg bőrre, és utólag applikálják rá a kereszt alakúra formált faalapra. Később egyre nagyobb a törekvés a valósághű ábrázolásra, ami a XIV. sz.-ban azt eredményezte, hogy a festett keresztek háttérbe szorultak, és a faragott feszületek váltak közkedveltté.

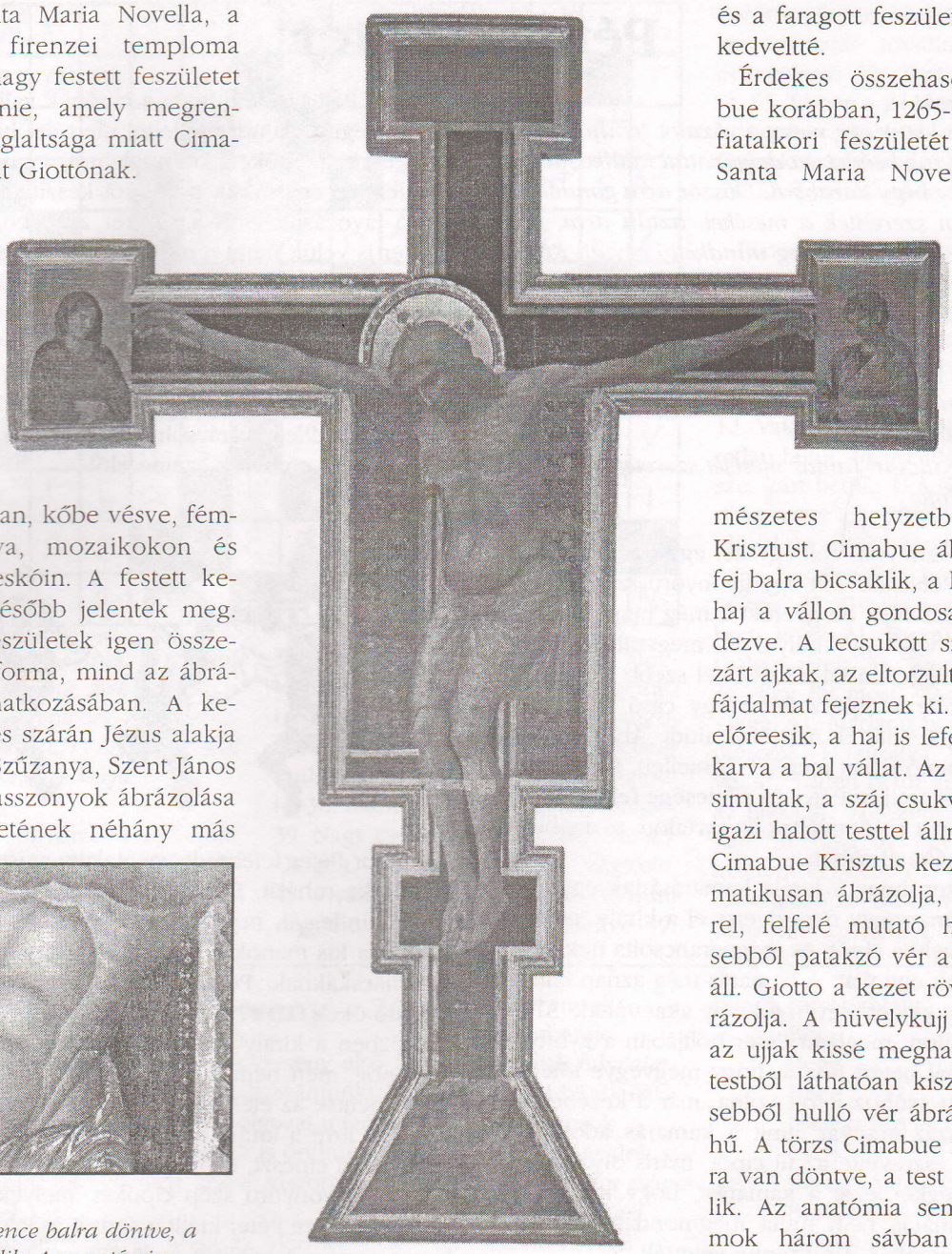

Giotto: Feszület

Érdekes összehasonlítani Cimabue korábban, 1265-ben keletkezett fiatalkori feszületét Giottóéval a Santa Maria Novellában, amely 1290-ben készült. Az elsőt szemmel láthatóan erősen kötik a bizánci normák. Giotto Feszülete a mester alkotásával szemben természetes helyzetben ábrázolja Krisztust. Cimabue ábrázolásában a fej balra bicsaklik, a kulcscsontra. A haj a vállon gondosan el van rendezve. A lecsukott szemhéjak és a zárt ajkak, az eltorzult vonások nagy fájdalmat fejeznek ki. Giottónál a fej előreesik, a haj is lefelé hullik, eltakarva a bal vállat. Az arcvonások kisimultak, a száj csukva, mintha egy igazi halott testtel állnánk szemben. Cimabue Krisztus kezét laposan, sematikusan ábrázolja, nyitott tenyérrel, felfelé mutató hüvelykujjal. A sebből patakzó vér a keretnél megáll. Giotto a kezet rövidülésben ábrázolja. A hüvelykujj lefelé görbül, az ujjak kissé meghajlítva. A halott testből láthatóan kiszállt az erő. A sebből hulló vér ábrázolása is élethű. A törzs Cimabue feszületén balra van döntve, a test ívben meghajlik. Az anatómia sematikus, az izmok három sávban tornyosulnak egymásra. Az ábrázolás elvont és sematikus. Giotto újításában a medence kissé jobbra tolódott, a törzs szinte teljesen függőleges, anatómiailag pontosan ábrázolt. A mellkasi sebből a vér egészen térdig folyik.

Giotto di Bondone, a zseniális firenzei festő volt az, aki a bizánci tudás birtokában kitört a merev hagyományok bűvköréből egy egészen új világba, és a gótika élethű szoboralakjait átültette a festészetbe is. Az olaszok meggyőződése szerint, Giottóval egy teljesen új korszak kezdődik a festészetben. Látni fogjuk, hogy ez igaz is.

/folyt. köv./

RM. Nagyszőlős

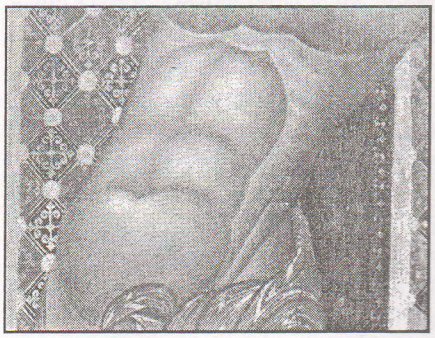

A TÖRZS.
Cimabue: A medence balra döntve, a test ívben meghajlik. Az anatómia sematikus, az izmok három sávban tornyosulnak egymásba. Az ábrázolás elvont és szimbolikus.

Giotto: A medence kissé jobbra tolódott, a törzs szinte teljesen függőleges, anatómiailag pontosan ábrázolt. A mellkasi sebből a vér egészen a térdig folyik.

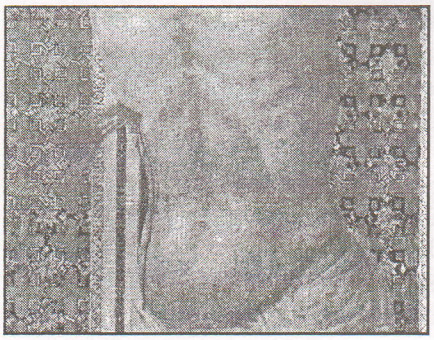

Péter suszter

Kedves gyerekek!

Előző számunkban egy mesepályázatot tettünk közzé. Sajnos, nem túl sok beérkezett dolgozattal találkoztam ez ideig, mindössze négy darabbal. Először arra gondoltam, hogy talán nem szeretitek a meséket, aztán arra, hogy csak írni nem szerettek, esetleg mindkettő együtt. Később arra a következtetésre jutottam, hogy remekművet szeretnétek alkotni, és ezért késedelmeskedtek. Hát, voltak közületek nagyon ügyesek, akik tényleg remekművet alkottak, és idejében be is küldték. A neveik: Debreceni Erika – Beregszász, Mitrovics Edina – Császlóc, Kulcsár Tamás – Szürte, Kiss Elek – Ungvár.

A legjobbat, Kulcsár Tamás meséjét szeretettel ajánljuk mindenkinek. Íme:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy suszter, akit Péternek hívtak. Péternek volt egy gyönyörű szép felesége és egy kis cipészboltja, de gyerekük még nem született.

Az országnak volt egy királya, aki megszállottan gyűjtötte az ország vagyonából a szebbnél szebb cipőket.

Egyszer estefelé a cipész Péter egy cipő készítésébe kezdett, de alig kezdte el, már el is aludt. Abban a pillanatban öt kis manó jelent meg a bőr mellett, és munkába kezdtek. Reggel, amikor Péter és a felesége felébredt, egy gyönyörű szép pár cipőt találtak az asztalon, és azt hitték, hogy Péter csinálta álmában.

Történt egyszer, hogy a király kamarásának egy olyan cipő volt a lábán, amely nem nyerte el a király tetszését, ezért levétette vele a cipőt, és megparancsolta neki, hogy vegyen magának egy újat. A kamarás még aznap elindult a városba, hogy eleget tegyen a király akaratának. Ahogy mendegélt az úton, meglátta Péter boltjában a gyönyörű cipőt, és azonnal betért hozzá, hogy megvegye tőle. Péter, még mielőtt szóhoz jutott volna, már a kezében tartotta a háromszáz aranyat, amit a kamarás adott neki. Amint a király észrevette az új cipőt, máris olyan kellett neki is, hát megkérdezte a kamarást, hogy kitől van a cipő, de a kamarás nem tudta megmondani a suszter nevét, és így nyomban a börtönbe vetették.

Aznap Péter ismét kitette a cipőnek való bőrt az asztalra, és megint elaludt mellette, mert azt hitte, hogy álmában készíti a cipőket. Amint elaludt, a manók ismét megjelentek, és egy másik pár cipőt készítettek. De az egyik manó távozásuk előtt a suszter zsebébe esett, és így a suszter is velük ment a messzi Lappföldre, ahol a manók éltek a többi manóval és a kobolddal, akik a Mikulást segítették a munkájában. Amikor észrevették, hogy Péter is ott van, nagyon megrémültek tőle, de aztán rájöttek, hogy nem bántja őket, és így megmutatták neki Manóföldet, a birodalmukat. Amikor mindent körbejártak, Pétert haza kellett varázsolniuk, mert hajnalban eltűnik Manóföld az emberek szeme elől.

Amikor Péter felébredt, megtalálta a zsebében az egyik manócska ruháját. Erre Viola, Péter felesége kigondolta, hogy mindegyik manócskának varr egy-egy ruhát. Este, amikor a kis manók megjelentek, nagyon megörültek az új ruhácskáknak. Péter és Viola a hálószobaajtó mögül figyelte őket.

Eközben a király napról napra több embert záratott a börtönbe, mert nem árulták el Péternek a nevét, de egy, hogy mentse az életét, elmondta, hogy Péternek hívják a susztert. Erre a király összehívatott az országból minden Péter nevű cipészt, és megkérdezte tőlük, hogy ki készíti azokat a gyönyörű szép cipőket, melyeket már annyian hordanak. Erre Péter kiállt a sorból és jelentkezett, mire a király nagyon megörült, és rögtön meg is parancsolta neki, hogy reggelre készítse el neki a világ legszebb cipőjét. De Péter már megígérte, hogy az inasa szegény családjának készít egy-egy pár cipőt karácsony estéjére, de mivel a királynak is ekkorra kellett a cipő, hát Péter az övét már nem tudta elkészíteni. Mert mire készen lett a két pár kiscipő, már annyira elálmosodott, hogy elaludt, reggel pedig üres kézzel járult a király elé. Ezért a király le akarta fejeztetni, de megjött Péter felesége a világ legszebb cipőjével, ami mellett ez a levél állt: „A manóktól a királynak." A király elnevette magát, mert azt hitte, hogy Péter viccelődik vele. De ahogy a király felvette a cipőt, rögtön lecsökkentette az adókat, kiengedte a cipők miatt bezárt embereket, és feljavította a nép sorsát, mert a cipő, amit viselt, az igazság cipője volt. Ettől a naptól mindenki boldogan élt: a manókat előléptették a Mikulás fő-fő segédjeivé, Péternek és Violának gyereke született, aki szintén ügyes suszter lett, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

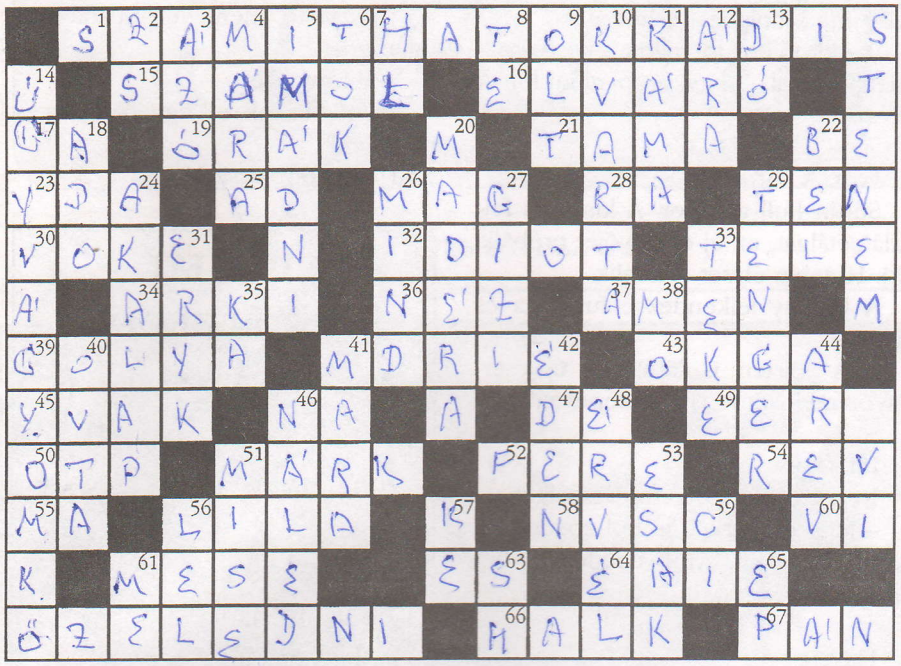

A feladványban Pilinszky János egyik verséből idézünk. Beküldendő a vízszintes 1. és függőleges 14. A megfejtéseket KERESZTREJTVÉNY felirattal a szerkesztőség címére kérjük:

VÍZSZINTES:

1. Az idézet első része. Zárt betűk: S, A, I, S, T, M. 15. Matematikai műveletet végez. 16. Remélő. 17. Fordítva: öreg. 19. Időmérők. 21. Végtelenül Tamara! 22. A szobába. 23. Ady álneve. 25. Ajándékoz. 26. A napraforgó termése. 28. A -re párja. 29. Tíz, angolul. 30. Szavazat. 32. Nem épeszű, oroszul. 33. Színültig. 34. Fordítva: halpete. 36. Bámul. 37. Ima végén mondják. 39. Nagy csőrű madár. 41. MDRIÉ. 43. Oxigén, kálium és gallium vegyjele. 45. Nyak betűi keverve. 46. Nátrium vegyjele. 47. Mássalhangzó kiejtve. 49. Fordítva: fa, angolul. 50. Országos Takarékpénztár rövidítése. 51. Egyik evangélista. 52. Tere-... 54. Fordítva: üt. 55. Ebben a 24 órában. 56. A nagyböjt színe. 58. NVSC. 60. Római 6. 61. Gyerekek kedvenc tévéműsora. 62.Ró. 64. ÉAIE. 66. Csendes. 67. Stan párja.

FÜGGŐLEGES:

2. Kettős betű. 3. Esőn álló. 4. Áram betűi keverve. 5. Nagyon szeretni valakit. 6. Szemüvegtartó. 7. Hal egyneműi. 8. Én, .., ők. 9. Tüzet szüntet. 10. Kavart betűi keverve. 11. Ablakkeret. 12. Valaminek az értéke. 13. Diós páratlan betűi. 14. Az idézet befejező része. Zárt betűk: Ú,Á,K,Ö,Z,R. 18. Fordítva: nem ide. 20. Díszítés (általában blúzokon van). 22. Ilyen politika is van. 24. Fejfedő, névelővel. 26. Az összes. 27. Gizella becézve. 29. A Tiberis is ez. 31. Esernyők párosai. 33. Golyós játék. 35. Kambodzsa határai! 38. Egy fél most! 40. Nóta betűi keverve. 41. Mariann becézve. 42. Paradicsom! 44. Fordítva: Veronika becézve. 46. Láden betűi keverve. 48. Kiáll az igazáért. 51. Szent liturgia. 53. Zuhan. 56. Talál. 57. Egy fél béke! 59. A kalcium vegyjele. 61. Fordítva: kiejtett mássalhangzó. 62. A -va párja. 63. Fordítva: hús egyneműi. 65. Egészséges.

Egyházmegyei hittanverseny – 2002

Véget ért a III. Egyházmegyei Hittanverseny első fordulója, és kellemes meglepetésül szolgált számunkra, hogy viszonylag sok csapattól érkezett be dolgozat mindkét korosztályban és mindkét témában. Annak is örültünk, hogy a beérkezett megoldások jelentős része viszonylag magas pontszámot ért el.

Meg kell említenünk azt is, hogy az idén kevésbé volt születőben egy apokrif evangélium, mint például az elmúlt esztendőben, bár ezek között a dolgozatok között is akadtak meglepő válaszok. Készítünk belőlük egy kisebb ízelítőt, és lapunk következő számában bemutatjuk.

Azon csapatok neveit, adatait közölnénk most, akik továbbjutottak a második fordulóba.

A fiatalabb korosztályban (Sámuel I. könyve volt a téma):

A CSAPAT NEVE	HELYSÉG	ELÉRT PONTSZÁM
Az Úr szolgái	Koncháza	48,5
Saul fiai	Koncháza	74
Dávid harcosai I.	Homok	51,5
Dávid harcosai II.	Homok	42
Rákóczi csapata	Munkács	49,4
Szt. Márton csapata	Munkács	48,8
Rákóczi csoport	Munkács	86,7
Próféták	Nevetlenfalu	46,9
Jezabel	Nevetlenfalu	45,9
Keresztesek	Nevetlenfalu	68
Dávid ereje	Bene	85,7
Angyali üdvözlet	Bene	84,9
Dávid bűnbánata	Bene	88,3
Katolikusok	Nagyszőlős	33,2
Csapi angyalok	Csap	85,5
A látóember csapata	Beregszász	86,9
Dávid csillagai	Beregszász	85,2
Dávid barátai	Beregszász	83,9

Az idősebb korosztályban (János evangéliuma):

A CSAPAT NEVE	HELYSÉG	ELÉRT PONTSZÁM
A szeretet gyermekei	Kőrösmező	74,5
Szentháromság	Nagyszőlős	59
Credo	Beregszász	73
Apostolok	Beregszász	83
Krisztus munkácsi tanítványa	Munkács	74
Munkácsi „Licisták“	Munkács	72,6
Szentlélek	Ungvár	65,5
Babysisters	Ungvár	63
Eminem	Ungvár	59
Vadangyalok	Sislóc	49
Testvérek	Sislóc	62,5
Szőlővesszők	Koncháza	72
A tanítványok	Koncháza	37
A három király	Koncháza	29

VICCEK

A KIS MÓRÉ

– Én mosakodom, te mosakodsz, ő mosakodik. Ez milyen időben van?

– Vasárnap...

Felirat egy templom bejáratán:

ISTEN HÁZA ÉS A MENNYORSZÁG KAPUJA.

Alatta egy figyelmeztetés:

TÉLI HÓNAPOK ALATT AZ AJTÓ ZÁRVA.

HITTANÓRÁN

– Meddig maradt Ádám és Éva a Paradicsomban, kérdi a hitoktató?

– Őszig, pap bácsi!

– Ezt honnan szeded?

– Hogy-hogy honnan? Ősznél hamarabb nem ért meg az alma!

– Ki volt az első férfi a világon? – kérdi a hitoktató.

– Ádám.

– És ki volt az első nő?

– Jó kérdés! Hát az anyja!

– Édesapám, meg tudnád nekem mondani, ki volt Hamlet?

– Fiam, az én dolgom a házi feladat? Vedd elő a Szentírást és nézd meg!

RENDŐRVICC

A plébános dolgozatot írat a gyerekekkel, „Mi leszek, ha nagy leszek?" címmel. Karcsi írása:

– Én rendőr szeretnék lenni, hogy segíthessek az embereken.

A plébános a következő megjegyzést írja a dolgozat alá:

– Akkor kezdd máris a testvéreddel, Robival. Ő ugyanis bankrablónak készül.

FOTÓ A MAGASBÓL

Sűrűn hull a zápor. A kis Mari felalá sétálgat, az új esernyőjét próbálja ki. Hirtelen éleset villámlik.

A kislány lelkendezve fut haza és meséli:

– A Jóisten is látott az új esernyőmmel, sőt le is fényképezett!

IGEN-IGEN

Két szegény szerzetes beszélget:

– Mondd, kérlek, te hol ebédelsz?

– Igen-igen. Hol ebédelek, hol nem.

FIGYELEM

Reggelizik a házaspár. Egyszer csak az asszony megtöri a csendet:

– Mondd, nem veszel észre rajtam semmi különöset?

– Nem, semmit. Talán fodrásznál voltál?

– Nem.

– Új ruhád van?

– Nem, az sem.

– Megvan! Új cipőt vettél!

– Nem találtad el.

– Hát akkor?

– Észre sem vetted, hogy feltettem egy gázálarcot?

SZOMORÚ FÉRJ

– Hogy mehetett férjhez a lányotok ilyen búskomor emberhez?

– Mikor hozzáment, még nem volt az.

FOGORVOSNÁL

– Doktor úr, mennyiért húzná ki a fogam?

– 100 hrivnyáért.

– Nem túl sok ez egy pár perces munkáért?

– Húzhatom lassan is!

BIBLIAI VETÉLKEDŐ MEGFEJTÉSEK

2002. VII. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

Hafiják Pál (Kőrösmező)
Poljáncsuk Viktória (Kőrösmező)
Perduk Valentina (Csap)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Kiss Elek (Ungvár)
Kvascsuk István (Huszt)
Ferenc Beáta (Rát)
Butella Éva (Beregszász)
Boda Attila (Beregszász)
Bodák Hajnalka (Técső)
Langer Ágnes (Técső)
Necze Melinda (Téglás)
Tóth Gergely (Koncháza)
Reho Tibor (Koncháza)
Demkó Éva (Bene)
Sándor Renáta (Fancsika)
Mágocsi Ilona (Fancsika)

Bibliai vetélkedő

Kedves fiatalok!

Folytatjuk bibliai vetélkedőnket. Ismételten szeretnénk buzdítani mindenkit, hogy kapcsolódjon be a játékba, mert a nyertesek között értékes könyveket sorsolunk majd ki. Hajrá!

SAUL MEGTÉRÉSE

1. Ismerte-e Saul István vértanút?

a/ nem b/ nem tudjuk c/ igen, sőt helyeselte is megöletését.

2. Számozd meg a mondatokat az események sorrendjének megfelelően!

.... Leesett a földre, szózatot hallott.
.... Gyűlölettől lihegett.
.... Fölkelt és megkeresztelkedett.
.... Nem látott, nem evett, nem ivott semmit.

3. Mi történt Saullal, miután fölkelt a földről?

sánta lett
megvakult
megsüketült

4. Hamarosan miről tett bizonyságot Saul?

a/ Arról, hogy vak volt és újra lát.
b/ Arról, hogy sánta volt és újra jár.
c/ Arról, hogy Jézus Krisztus Isten Fia.

5. Mi lett Saul új neve?.....

6. Szerinted ma megtérhet-e egy bűnöző? .....

A megfejtéseket 2002. május 25-ig küldjétek be a szerkesztőség címére!

Jó szórakozást!